

- ⊕ **Festivals:** Hivernacle a Vilafranca del Penedès
- ⊕ **Cultura popular:** Santa Eulàlia a Barcelona
- ⊕ **Teatre:** 'Qui ets?' al Teatre Lliure

LA DADA D'EN JOE BREW

L'efecte invisibilitzador de la presó preventiva

ENTREISTA ANNA SALIENTE CANDIDATA CUP BARCELONA 'En cap cas no permetrem que governi Valls'

Avui, 9 de febrer de 2019, **Jordi Cuixart i Jordi Sànchez** fa 481 dies que són a la presó, **Oriol Junqueras i Joaquim Forn** 464 i **Carme Forcadell, Dolors Bassa, Raül Romeva, Josep Rull i Jordi Turull** en fa 354

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

LA UNITAT ESTRATÈGICA DE L'INDEPENDENTISME ÉS AIXÍ DE FÀCIL

Fa mesos que l'independentisme anuncia que cal unitat estratègica i que, com a mínim, ERC i la Crida –i si pot ser la CUP també, millor– haurien de ser capaços d'asseure's i dibuixar un escenari comú. Una hipòtesi que no estiga condicionada només per si ha d'haver-hi llistes úniques o no, encara que aquesta és una de les qüestions de les quals es pot parlar, i se n'hauria de parlar.

Els propagandistes més abrandats de tots dos partits esmercen molts esforços a assenyalar l'altre com a culpable de tots els mals i fan molt soroll extern, generen molta toxicitat. Contràriament, aquells que miren d'anar acostant posicions, que n'hi ha, saben perfectament que cal fer passos petits abans de poder anunciar res a bombo i plateret. La trencadissa ha estat gran i només la tossuderia de la realitat quotidiana la pot reconstruir.

Per això, aquestes darreres hores han estat tan importants en aquest sentit, també. ERC i el PDECat a Madrid han sabut anar a l'una i el govern Torra ha sabut aprofitar al màxim els límits de la política. Han negociat fins on es podia, tot provocant el caos a la cort, i s'han plantat allà on calia de manera eficaç i contundent. I han dirigit els respectius grups parlamentaris i els han fet actuar al servei de l'estratègia de país que representen.

El resultat del pòquer polític d'aquestes darreres hores és evident: a Espanya s'ha instal·lat el caos total i absolut, mentre que la sensació a

Catalunya és que el govern i els dos partits són capaços de treballar plegats i de treballar bé. Només cal que s'ho reconeguen ells mateixos. I en aquest sentit, la imatge del vice-president Aragonès i la consellera Artadi negociant braç a braç i explicant-se plegats, sense cap discrepància i amb tanta sintonia, té molt valor.

De fet, és la imatge concreta de la unitat estratègica de l'independentisme. Per ara, de l'independentisme reactiu, és cert, el que reacciona a allò que arriba de Madrid. Però jo no la menystindria per això. No és tan senzill saber què cal fer ara per implantar la República proclamada, que és l'única cosa decisiva. Però l'episodi del relator ha demostrat de sobres que els dos partits principals de l'independentisme, si es recolzen l'un amb l'altre i es tenen confiança, poden aprofitar la força que els han donat uns votants de pedra picada que han aguantat dempeus el país i poden condicionar qualsevol agenda institucional, si ho volen. I al final és així de fàcil. Potser més fàcil, ai!, amb els fets que no pas amb les paraules. ■

LA IMATGE DE TU QUE ET CONSTRUEIX

MERCÈ IBARZ

Pentinats nigerians, del projecte de llarga volada del fotògraf J.D. 'Okhai Ojeikere durant una dècada (1970-79) de registrar les bases culturals del seu país. Detall de l'obra. J.D.O.O.

Les fotos i les xarxes configuren i desconfiguren les estructures d'identitat personals i col·lectives. Una expo recorda i proposa models crítics

a Jenn Díaz, escriptora i diputada

Admiro molts fotògrafs, molts, moltíssims, entre els quals, de manera especial, tants artistes de la càmera africans. Sobretot Samuel Fosso, 'l'home de les mil cares', de qui **ací** en podeu veure algunes. Trobo que és un exemple formidable de com fer front a la història, al passat col·lectiu, a la colonització i la descolonització en el cas d'aquest home avui de cinquanta-sis anys, testimoni de tanta barbàrie: nascut a Nigèria, a cinc anys perd la mare i es refugia al bosc amb els avis, tots dos ibo, l'ètnia que vivia al que seria el centre de la guerra de Biafra. Seria l'única criatura de la família supervivent. A deu anys, deixa els avis i se'n va a Bangui, a la República Centreafricana, per reunir-se amb el germà gran. Treballa amb l'oncle sabater fins que el 1975 aprèn de fotografia. Obre a tretze anys el seu primer estudi fotogràfic, Studio National, amb la divisa: 'Amb Studio National vostè serà bell, *chic*, delicat i fàcil de reconèixer.'

El nom de l'estudi anirà canviant: Studio Confidence, Studio Conscience. El 2014 fugí de la guerra a l'Àfrica central i es refugia a París. Casa seva a Bangui va ser saquejada i els seus arxius cremats. S'hi van perdre o malmetre uns 15.000 negatius i clixés. Periodistes estrangers van aconseguir de salvar-ne alguns. Ara viu a Nigèria amb l'esposa i els quatre fills. Com són les seves fotos? Sempre autoretrats, diguem-ne: sempre és ell el model. Disfressat dels prototips històrics: el cap de la tribu que va vendre Àfrica als colons, la nord-americana

Samuel Fosso assumeix i trasllada amb els seus autoretrats que la història viu dins de cadascú de nosaltres i ens configura, tant si ho volem com si no

A l'Àfrica, l'art no està dissociat de la vida diària, ben al contrari

alliberada dels anys setanta, Malcom X, Angela Davis, el pirata, Lumumba, una burgesa, el golfista... Fosso assumeix, i trasllada, que la història viu dins de cadascú de nosaltres i ens configura, tant si ho volem com si no.

Algunes d'aquestes fotos de Fosso es poden veure a la fantàstica exposició de la Fundació Foto Colectania, al barri del Born barceloní, 'Estructures d'identitat', feliçment prorrogada fins al 10 de març. No són les úniques admirables, de fet ho són totes les dels fotògrafs reunits. És una selecció d'una de les col·leccions internacionals més consistents, l'alemanya **Walther Collection**.

La foto que encapçala aquest article és obra d'un altre fotògraf africà ben rellevant, J.D. 'Okhai Ojeikere, també nigerià, que durant una dècada, els setanta, es va embarcar en un projecte original: el registre sistemàtic dels elements culturals del país a través dels pentinats femenins, veritables escultures. A l'Àfrica, l'art no està dissociat de la vida diària, ben al contrari.

El retrat, en particular el fotogràfic, pel registre físic que té, molt més físic que no pas el de la pintura, ens construeix. En temps de *selfies* i Instagram afalagadors, de postureig fins a la nàusea, està molt bé de recordar que la fotografia té per virtut primera la de fixar la imatge del món i, doncs, de les persones i que pot ser un testimoni incòmode sovint. Que ho diguin als retratats en els primers temps de la fotografia –a l'expo n'hi ha uns quants exemples– per ser fitxats per la policia del moment (un dels primers usos socials de la foto). Una virtut que segueix aquesta és la dels fotògrafs que es proposen de documentar el món que viuen, amb la mestria de l'alemany August Sander (1876-1964) i el seu projecte seminal 'Cares dels nostres temps', en què de manera antijeràrquica retrata seixanta persones –agricultors, obrers, menestrals, estudiants, artistes, burgesos– a través dels seus oficis, els tradicionals i els nous. També hi és, a l'expo.

En temps de 'selfies' i Instagram afalagadors, de postureig fins a la nàusea, va bé de recordar que la fotografia té per virtut primera la de fixar la imatge del món i, doncs, de les persones. I que pot ser un testimoni incòmode

I també Richard Avedon, el fotògraf nord-americà conegut sobretot per la moda, que va ser un documentalista (1923-2004) pur, sense ornaments. Aquí tenim *La família*, del 1974, un encàrrec de la revista Rolling Stone que retrata amb agudesia el panteó de la classe política del país, una colla que déu-n'hi-do.

Els fotògrafs i les fotògrafes contemporanis són així mateix ben escollits. El xinès Zhang Huan (1965) plantejava el 1997, per exemple, un arbre genealògic que és plausible de veure com un poema sobre la globalització i el canvi climàtic, que esborrarà qualsevol identitat nacional del rostre de les persones, enquitranades al final de la sèrie.

I les fotos privades. Molt interessant és el vídeo que recull *Fun With the Girls* ('Diversió amb les noies'), del 1972, àlbum d'una colla d'amigues en una escapada a Puerto Rico, el de dones emprovant-se roba, de 1980-1990. Són precedents de les *selfies* encantadors, igual que el de quatre amigues d'excursió el 1934 per Minnesota i el d'altres noies i dones el 1905 en el dia a dia

La sud-africana Zanele Muholi (1972) ha creat la 'paret de la fama', el seu projecte 'Cares i Fases', que en anglès sonen gairebé igual ('Faces and Phases'), per mostrar *queers* i trans negres de diverses procedències del país i professions. El també sud-africà Guy Tillim (1962) retrata la milícia Mai Mai, formada per criatures i adolescents, sense gota d'espectacle.

La imatge de tu que et construeix pot també destruir-te, però sobretot et, ens, reconstrueix com a persones i com a comunitats. Una expo formidable que us recomano, mentre envio un Bravo a l'escriptora i diputada Jenn Díaz per la més formidable encara intervenció dijous al parlament sobre la violència masclista. No parlo com a víctima sinó com a supervivent, va dir. Com diuen tantes de les fotos que comento aquí, allò que és personal és polític i allò que és polític és personal. Gran Samuel Fosso, que ens ho recorda amb els seus autoretrats. 📺

CRÒNICA D'UNA CLAUDICACIÓ ANUNCIADA

PERE MARTÍ

Els presidents i membres de tots dos governs en la reunió a Pedralbes del 20 de desembre. ACN

La punyalada de Felipe González a Pedro Sánchez i la revolta veneçolana del tripartit ultranacionalista va fer naufragar el diàleg entre els governs espanyol i català * Tres candidats concorreran a les primàries de Compromís per a les eleccions europees *** Guaidó agraeix el suport que ha rebut del govern andorrà**

TEMA DEL DIA

Relator. Dimecres a la nit, els negocia-dors del govern català, el vice-president Pere Aragonès i la consellera Elsa Artadi, se'n va anar a dormir amb la sensació que era possible arribar a fixar un marc per a negociar amb el govern de Pedro Sánchez. Després d'una reunió d'una hora i mitja per vídeo-conferència, la vice-presidenta espanyola, Carmen Calvo, va acceptar una taula de diàleg formada per partits catalans i espanyols, representants dels respectius governs, i un relator que aixequés acta de la reunió. No hi havia acord sobre qui havia de ser aquest relator. Per al govern català, havia de ser una personalitat internacional (que sabés parlar espanyol) mentre que el govern espanyol va proposar noms que

Aragonès i Artadi van descartar perquè no eren imparcials. En aquell moment hi havia acord sobre l'estructura del diàleg però no sobre el contingut.

Però dijous tot va canviar. El fet que se sabés públicament que hi havia la possibilitat de designar un relator va encendre les alarmes de l'espanyolisme polític i mediàtic. Felipe González va sortir de la jubilació daurada que li regala l'Íbex 35 per sepultar amb calç el tímid intent de diàleg de Sánchez. L'argument era que hi havia una 'degradació institucional'. Ho deia l'home que va acompanyar fins a la porta de la presó un ministre i un secretari d'estat acusats de terrorisme. González és l'estat amb potes, el cinisme extrem,

Felipe González va sortir de la jubilació daurada que li regala l'Íbex 35 per sepultar amb calç el tímid intent de diàleg de Sánchez

En lloc de la plaça Colón de Madrid la podrien celebrar la manifestació a la plaça d'Orient i retransmetre-la en blanc i negre

el guardià de l'statu quo mentre encén havans cubans dalt d'un iot.

Mentrestant, els barons del PSOE s'esquinçaven les vestidures contra Pedro Sánchez i el tripartit ultranacionalista l'acusava de 'traïdor' i convidava els espanyols de 'bona fe' a sortir al carrer aquest diumenge. Uns, per salvar la cadira de presidents autonòmics en les eleccions del 26 de maig, i uns altres, per mirar d'assaltar la Moncloa de la mà de l'extrema dreta, com ja han fet a Andalusia. La llista d'insults de Casado contra Sánchez són una clara incitació a l'odi i contrasten amb el silenci d'Abascal, que calla perquè sap que guanya. L'ambient es feia en irrespirable, com si dialogar fos un delictes.

La punyalada de González a Sánchez i la revolta veneçolana del tripartit de dretes va fer naufragar el diàleg. La vice-presidenta espanyola va endurir les negociacions amb els dos representants de la Generalitat introduint a l'agenda dues noves condicions: la retirada de les

esmenes a la totalitat al pressupost i una renúncia explícita al dret d'autodeterminació. Dues condicions inacceptables que s'afegien al desacord sobre el perfil del relator. Calvo va ser rotunda: 'Si hi ha esmenes a la totalitat al pressupost, no podem continuar.' ERC havia presentat l'esmena dilluns i el PDECat la va anunciar aquella mateixa tarda. Per tant, dijous a la nit les negociacions van quedar blocades.

Aquest matí, després de la reunió del consell de ministres espanyol, Calvo ha reiterat el seu ultimàtum sobre la retirada de les esmenes al pressupost i, com que no ha tingut cap resposta, ha enviat als negociadors un document amb l'acord sobre la taula de negociació i s'ha acomiadat per WhatsApp d'Aragonès i Artadi desitjant-los sort. Deu minuts després, ha lliurat el document a la premsa en una compareixença on ha oficialitzat la ruptura del diàleg amb la Generalitat.

Durant la compareixença de premsa, Calvo ha dit dues vegades que el seu govern no acceptaria mai el dret d'autodeterminació. Aquest 'mai, mai' sona a demanar perdó per ser una traïdora, per haver gosat dialogar amb el govern de la Generalitat. Aragonès i Artadi també han convocat la premsa per refermar que, tot i haver-hi acord sobre la taula, no es pot demanar a una part que renunciï als seus principis polítics per començar a parlar o es condicioni el diàleg al pressupost, perquè aleshores sembla que només interressi això, sobretot si el govern espanyol no volia posar-ho per escrit. El tàndem que ha pilotat les converses, i que ha donat mostres d'una gran sintonia política, ha recordat que, malgrat tot, ells no s'aixecaran de la taula de negociació.

Però el govern de Pedro Sánchez no hi tornarà a seure perquè s'ha doblegat a la revolta interna del PSOE i a la pressió colpista del tripartit de la dreta espanyolista, que ara, per coherència, hauria de desconvocar la manifestació

de diumenge. Si era una manifestació contra el diàleg entre el govern espanyol i el català, ja no cal que la facin, perquè el diàleg s'ha acabat. Si és per la unitat d'Espanya, la poden fer igualment, com a celebració d'una victòria. Però en lloc de la plaça Colón de Madrid la podrien celebrar a la plaça d'Orient i retransmetre-la en blanc i negre.

MÉS QÜESTIONS

Tres candidats concorreran a les primàries de Compromís per a les eleccions europees. Les primàries de Compromís per a les eleccions europees es preveuen disputades. D'entrada, hi ha tres noms que es disputen el primer lloc de la llista: l'eurodiputat Jordi Sebastià, la diputada Isaura Navarro i l'ex-directora general de Finançament i Fons Europeus Myriam Fernández. Sebastià, del Bloc, aspira a encapçalar la llista de la candidatura que conformaran, com a mínim, Compromís, Més per Mallorca i la Chunta Aragonesista. Des de la candidatura de Sebastià defensen que el polític de Burjassot ha estat l'encarregat d'eleva la veu valenciana al centre del govern europeu aquests darrers cinc anys, temps en què ha viscut de primera mà 'una de les etapes més complexes des del naixement de la Unió Europea amb el Brexit, l'euroescepticisme creixent pel ressorgiment de l'extrema dreta i les crisis agràries'. Sebastià ha explicat que vol aprofitar l'experiència adquirida durant els cinc anys que ha estat a Brussel·les per continuar defensant els valors de Compromís al Parlament Europeu. També ha presentat candidatura Isaura Navarro, actual diputada a les Corts i ex-diputada al congrés espanyol, d'Iniciativa pel Poble Valencià, i Myriam Fernández, que ha justificat la seva decisió per la llarga experiència en afers europeus. Fernández diu que anirà a Brussel·les a defensar una Europa social que integri, cohesioni i doni 'un tracte just i igual a totes les persones'.

La jutgessa desestima el recurs de la Generalitat i descarta reobrir la causa contra Camps per l'organització de la

F-1. El jutjat d'instrucció número 2 de València ha desestimat el recurs de reforma de l'Advocacia del País Valencià contra el sobreseïment provisional de la causa contra l'ex-president de la Generalitat Francisco Camps relativa a les negociacions per a l'organització del Gran Premi de Fórmula 1 a València mitjançant Valmor Sports SL i la posterior absorció d'aquesta societat per part de l'empresa pública Circuit del Motor. En l'escrit, l'advocacia sostenia que hi havia 'seriosos indicis de criminalitat' contra Camps, per la qual cosa sol·licitava que continués la investigació, que les diligències prèvies es transformessin en un procediment abreujat (és a dir, que se'l processés) i que aquesta peça principal s'unís a la segona, la compra de Valmor per Circuit del Motor. També demanava que declarassin com a investigats Camps, Belén Reyeró, que va ser assessora de l'ex-president i encarregada d'esdeveniments en la Societat Projectes Temàtics del País Valencià (SPTCV), i 'les persones presumptament responsables dels fets objecte d'investigació'. En una interlocutòria notificada avui a les parts, la magistrada argumenta que 'no existeixen dades noves que obliguen a reobrir les diligències' i el dret processal penal no permet 'establir una causa general de caràcter prospectiu'.

Guaidó agraeix el suport que ha rebut del govern andorrà. Juan Guaidó ha agraït públicament a les xarxes socials al govern d'Andorra que reconeguéssin la seva legitimitat després del seu cop d'estat a Veneçuela. Guaidó ha respost al piulet de l'executiu amb l'etiqueta #EuropaEstáConVzla. Diversos mitjans veneçolans s'han fet ressò del reconeixement d'Andorra. El Tiempo Latino explica que Guaidó està disposat a recuperar els més de 4.000 milions de dòlars de Veneçuela blocats pels tribunals andorrans, i el digital El Estímulo diu que col·laboradors del president difunt Hugo Chávez i el seu successor Nicolás Maduro van aprofitar el Principat per emblanquir suposadament uns 16.000 milions de dòlars.

Jules Verne. WIKIMEDIA COMMONS

La revisió avançada del Pla Hidrològic evita una sanció de la Comissió Europea a les Illes Balears. La conselleria de Medi Ambient, Agricultura i Pesca ha celebrat que el consell de ministres espanyol hagi aprovat la revisió anticipada del Pla Hidrològic de les Illes Balears (2015-2021). D'aquesta manera, es compleix el compromís adquirit de corregir-ne les deficiències detectades pels tècnics de la Unió Europea. El govern espanyol va incomplir el calendari del cicle de planificació hidrològica (2009-2015) quan va aprovar els plans de les comunitats autònomes entre 2013 i 2014, tot i que s'havien d'haver aprovat el 2009. Per evitar una sanció, es va acordar amb la Comissió Europea que es compliria el termini previst del segon cicle de planificació (2015-2021) tenint en compte les deficiències detectades per Brussel·les. En el cas concret del Pla Hidrològic Balear, els tècnics de la Comissió Europea van censurar l'absència d'actualització de l'estudi de pressions i l'avaluació dels costos del cicle integral de l'aigua; la manca de seguiment de les masses d'aigua superficials; la insuficiència de mesures de reducció de nitrats a les masses subterrànies i de recuperació de costos i, molt especialment, la manca

de mesures de protecció de les masses d'aigua subterrània amb sobreexplotació. El pla tramitat per l'equip de govern anterior no donava resposta a aquestes demandes, especialment a les relatives a la protecció dels aqüífers amb sobreexplotació, per la qual cosa l'equip actual va acordar una revisió anticipada del pla. En la revisió del Pla Hidrològic de les Illes que avui s'aprova definitivament s'han incorporat les mancances detectades a l'anterior.

LA XIFRA

Els 200.000 euros ingressats pel PP en compliment de la resolució judicial que obligava el partit a lliurar-los al Govern Balear per haver-los obtingut de manera il·legal en forma de subvenció electoral encara no tenen un destí previst, segons la portaveu Pilar Costa.

TAL DIA COM AVUI

El 8 de febrer 1828 va néixer a Nantes Jules Verne, conegut especialment per novel·les en què apareixen molts temes de ciència-ficció i un nombre considerable d'invents tècnics. Una de les seves idees era la novel·la de la ciència: escriure aventures basades en els invents i avenços científics i tècnics.

ANNA SALIENTE

‘En cap cas no permetrem que governi Valls’

Parlem amb la candidata de la CUP a la batllia de Barcelona, que va ser escollida la setmana passada

ALBERT SALAMÉ

CLARA ARDÉVOL MALLOL

La CUP Capgirem Barcelona va escollir la setmana passada Anna Saliente (Barcelona, 1991) com a candidata a la batllia. Saliente, que també és militant d'Edavant-OSAN, explica que alguns mitjans l'han etiquetada com un dels perfils 'durs' de la CUP, però que això no l'incomoda, tenint en compte que el seu partit 'sempre ha defensat la radicalitat' pel que fa al qüestionament del sistema.

És militant de la CUP des del 2013 i va formar part del comitè de campanya del 2015. Posteriorment, ha format part del secretariat municipal, amb els càrrecs d'organització i de feminisme i LGTBI, matèria en què té formació específica. No acaba d'aterrar pas a la política municipal, doncs, i ha seguit molt de prop les decisions de la CUP durant el mandat d'Ada Colau. Un mandat que no considera decebedor perquè diu que ja tenia clar des d'un començament que no qüestionaria la marca Barcelona. Pel que fa al procés d'independència, assenyala el municipalisme i la desobediència com a eines clau per a assolir-la.

—Encara no us coneix gaire gent. Podríeu presentar-vos?

—Sóc nascuda al barri del Baix Guinardó, tot i que ara visc a Horta. Vaig estudiar Sociologia a la Universitat Autònoma, on vaig entrar en contacte amb l'Assemblea de Facultats. Va ser a partir d'un pla de regulació dels horaris universitaris, que enteníem que podien vulnerar el dret de la classe treballadora, perquè ocupaven tot el dia. Jo identifico aquest com el moment en què començo a mobilitzar-me.

—Abans no havíeu estat implicada en el moviment estudiantil?

—No. De fet, vaig anar a una escola concertada i força conservadora. En algun moment potser sí que em vaig començar a mobilitzar dins l'escola, però era un entorn molt hostil. En aquell moment, la meva politització era molt primària. No és fins a la universitat que no faig un canvi qualitatiu.

El moviment independentista s'ha de mantenir als carrers perquè només des d'aquí es pot generar un marc de ruptura amb l'estat espanyol

La idea és trencar amb l'estat espanyol també en matèria de polítiques socials.

—Fins i tot va participar en l'ocupació del rectorat el 2013. Com ho va viure?

—Allò va comportar un grau de repressió important per a unes quantes persones, entre les quals jo no hi sóc pas, però sí vint-i-set companyes. Més enllà de la legitimitat de l'ocupació en clau política, no hi va haver cap situació que justifici les demandes que hi ha de catorze anys de presó. Al final tot és la mateixa cosa: operacions desproporcionades de repressió per a provar de desmobilitzar el moviment estudiantil, que en aquell moment era molt fort.

—També sou molt activa en el teixit associatiu d'Horta i sou membre del CDR. Com va ser el vostre Primer d'Octubre?

—Coneixent la naturalesa de l'estat espanyol, ja sabíem què passaria, i a partir d'això ens vam organitzar. Vam obrir les escoles i després vam defensar-les. Al barri, van carregar a quatre centres, que van acabar tancant. Hi va haver intents de fer-ho a dues escoles més. Jo vaig veure passar la policia espanyola diverses vegades per davant la meva escola, però allà no hi va haver càrregues. Després, davant el risc que els partits processistes segrestessin el procés, hem defensat la idea que el moviment independentista s'ha de mantenir als carrers perquè només des d'aquí es pot generar un marc de ruptura amb l'estat espanyol. L'exemple perfecte és, precisament, l'1-O. Va ser la gent qui va obrir les escoles i va impedir que pogués haver-hi cap retrocés del govern de la Generalitat.

—En aquesta línia, la CUP diu que el municipalisme ha de ser una eina per assolir la república. A la pràctica, en què es tradueix, això?

—Guanyar la batllia no dona una possibilitat de canvi real, sinó que hi ha d'haver una unitat popular que acompanyi les institucions. O que les institucions acompanyin el carrer en l'aplicació de mesures reals i efectives. Això vol dir impulsar una sèrie de mesures fora dels marcs competencials, legals i pressupostaris i, per tant, desobeir les lleis.

—Com es pot fomentar això des dels ajuntaments?

—El nostre programa preveu la municipalització dels serveis. Els dos grans problemes que té aquesta ciutat, que són l'habitatge i el turisme, estan marcats per l'interès privat. Els grans problemes són, justament, en els dos àmbits en què és el sector privat que pren les decisions.

—De quina manera revertir tot això pot ajudar en el camí cap a la independència?

—És una manera d'eixamplar la base, però també de fer un trencament real amb la legislació. La desobediència de l'1-O va mostrar tots els interessos econòmics de l'estat espanyol i les oligarquies que té darrere. Hem començat en clau independentista, impeding que la policia ens robi les urnes, però a poc a poc hem agafat les formes de lluita tradicional de la classe treballadora: hem fet vagues, hem aixecat peatges, hem atacat els interessos de l'Íbex 35... La idea és trencar amb l'estat espanyol també en matèria de polítiques socials.

—I creieu que hi ha prou gent disposada a desobeir en aquest sentit?

—Mai no ens haguéssim pensat que les nostres àvies es defensarien dels cops de porra de la policia... L'estat espanyol ens posa contra les cordes amb la repressió i l'ofegament econòmic. A mesura que es faci més evident la situació, la desobediència i l'autodefensa seran una necessitat. És un procés d'acumulació de forces. Les sentències podrien ser un punt d'inflexió, però cal veure què es fa des del processisme: ERC i el PDECat. Però no hem de tenir sempre la lògica de reaccionar a allò que passa. En aquest sentit, el judici té un risc.

—Parlem de la vostra candidatura. Crida l'atenció el canvi total de cares i, també, el pes d'Endavant.

—Pel que fa al primer punt, és la nostra manera de posar sobre la taula que aquest és un projecte col·lectiu que va més enllà de les individualitats. Pel que fa al segon, els mitjans han incentivat

Realment hi ha un problema tan greu amb la seguretat? Nosaltres pensem que no

ALBERT SALAMÉ

molt el conflicte entre Endavant i Poble Lliure, però no existeix pas a Barcelona. Fa sis anys que milito a la CUP i només dos a Endavant. A la candidatura, hi ha perfils que ens hem construït molt més a la CUP que no pas a Endavant.

—Quines expectatives teniu?

—Esperem superar les tres regidores aconseguides. Fa anys que parlem de desobediència. Ara, després de l'1-O, quan parlem de desobediència tothom sap de què parlem. Per tant, el nostre discurs pot rebre el suport de la gent que ha vist que amb la voluntat de pacte de la llei a la llei no anem enlloc.

—Com veieu el paper de la resta de partits independentistes, amb la incorporació de Primàries, i el fet que no s'hagi aconseguit una llista unitària?

—Nosaltres mai no hem acceptat el xan-tatge relacionat amb la unitat dels partits independentistes perquè és una manera

de subsumir l'esquerra dins la dreta i d'impedir qüestionar quin és el model social de la república. A més, l'estratègia en clau independentista és extremadament inefectiva, perquè la condueixen cap al pacte amb l'estat espanyol, que mai no acceptarà l'autodeterminació. Pel que fa a Jordi Graupera, tot i que es defensa com un pluralista democràtic, entenem que el seu model és neoliberal. Moltes de les coses que hem dit respecte de l'autodefensa en ple debat pel 21-D ell també les ha dites, però el model de país que defensem és extremadament diferent. Els contextos canvien, però, i parlarem de tot allò que s'hagi de decidir.

—Heu dit que no fareu pactes de govern amb ningú i només us obriu a pactes puntuals amb ERC i els comuns. Què faria la CUP si Valls tingués prou majoria per a governar?

—En cap cas no permetrem que governi, però veiem poc probable que això passi.

És la reorganització d'un espai que va quedant residual a Catalunya. Fa un discurs directament racista i extremadament perillós. S'erigeix com la crítica del pacte de Ciutadans amb Vox, però la seva és la candidatura d'aquest pacte. Ell parla de populisme, però més populisme que la cantarella de la seguretat...

—La dreta té un discurs molt clar pel que fa a la seguretat. Quina posició ha de tenir l'esquerra més enllà de les solucions a llarg termini?

—Realment hi ha un problema tan greu amb la seguretat? Nosaltres pensem que no. Hi ha moltes dades que diuen que la seguretat no és pas un dels problemes principals de la ciutat i algunes altres demostren que és una ciutat força segura. Hi ha un discurs molt alarmista. Valls passa de parlar de seguretat a dir que el suposat efecte crida que ha provocat Colau és la base dels problemes més greus de Barcelona, que són, segons ell,

el top manta, la prostitució, les drogues i la violència. Que fàcil que és passar del discurs de la seguretat al discurs absolutament racista!

—Però a la gent li preocupen qüestions com els narcopisos o les darreres violacions al barri del Poble Sec, per exemple.

—Si hi ha gent que se sent insegura, s'ha d'abordar. Primer des d'una visió global, perquè si no, podem fer moltes mesures pal·liatives. Podem posar molta més policia, però al final allò que impedeix que hi hagi seguretat és la igualtat social. Hem de tendir a fer que la policia sigui obsoleta. A mesura que s'ataca la desigualtat social, es fa més innecessària, com a mínim des del vessant repressiu. Pel que fa a les agressions per raó de gènere, l'ajuntament ha començat a aplicar mesures en aquest sentit, però, si mirem les dades, veiem que la majoria d'agressions es cometien a l'entorn privat. Això no es fa visible i s'instrumentalitza per a justificar la presència de més policia. Jo no crec que aquesta ciutat tingui un problema de manca de cossos policials. Jo treballo al Raval i veig un policia cada cent metres...

—Una altra qüestió d'actualitat és la unió dels tramvies. Per què l'heu acceptada si la gestió de les parts que ja estan construïdes continuarà essent privada?

—No és cert que s'hagi aprovat la unió del tramvia. S'ha aprovat d'instar l'ATM que la unió del tramvia es faci amb gestió pública i, alhora, que no generi un benefici més gran a les empreses privades que gestionen els dos altres trams. La qüestió és que en el moment que acabem les concessions d'aquests trams, es recuperin i passin a ser de titularitat i gestió pública. Però l'ajuntament no té majoria dins l'ATM, que és qui té capacitat de gestionar-ho. La té la Generalitat.

—L'altre gran tema sobre mobilitat a Barcelona és el conflicte entre taxis i VTC. La CUP ha tancat files amb el sector del taxi per a defensar els interessos dels treballadors, però molts treballadors de VTC es quedaran sense feina. Com ho valoreu?

ALBERT SALAMÉ

—Que s'hagin quedat sense feina és culpa d'Uber i Cabify, que generen formes de treball extremadament precàries. Això mostra quina és la dinàmica del mercat de treball: cada vegada més desregulació i menys condicions laborals amb l'excusa que, com pitjors condicions laborals es donin, més feina es podrà generar. Al final, la gent serà pobre tot i tenir feina. És el model de Glovo, Deliveroo i Airbnb, també, tota la farsa de l'economia col·laborativa que només condueix a la precarització. I una cosa que ho demostra: en el sector del taxi han estat els sindicats i, per tant, els taxistes, qui han negociat. En el cas d'Uber i Cabify, ha estat la patronal.

—Heu parlat de l'habitatge com un dels grans problemes de la ciutat. Com s'ha de solucionar?

—La política de l'ajuntament ha de preveure, necessàriament, l'expropiació, sense indemnització, dels pisos buits,

La política de l'ajuntament ha de preveure, necessàriament, l'expropiació, sense indemnització, dels pisos buits

els grans tenidors i els fons voltor per a garantir que siguin habitatges de lloguer social gestionats per l'administració pública. Aquests lloguers no haurien de ser superiors al 20% dels ingressos de la família.

—Colau ha aprovat mesures com l'obligació de destinar el 30% dels pisos nous a l'habitatge protegit. A la CUP us sembla insuficient. Realment és possible aplicar mesures més profundes?

—Segur que no es poden fer si no hi ha una voluntat clara de confrontar els poders fàctics i desobeir la legislació. Aquesta mesura és pal·liativa, no qüestiona la gestió del sector privat. És pensada des de l'òptica de la propietat, no des de l'òptica del lloguer. La majoria de la població viu de lloguer i és on hi ha més escassetat d'habitatge públic... I una altra cosa: quines mesures es prendran per a garantir que el sector privat no trobarà mil maneres per a esquivar aquestes obligacions?

—Sou membre de Genera, una organització que treballa pels drets de les prostitutes. Com s'explica que un partit feminista i anticapitalista no defensi l'abolició de la prostitució?

—La prostitució és una institució capitalista i patriarcal, però també ho és el matrimoni, el treball assalariat i, segurament, tot. Entenem que és una estratègia legítima de supervivència en un sistema econòmic que genera pobresa, especialment en clau femenina. Per tant, s'ha de deixar de criminalitzar per a no vulnerar els drets de les dones que l'exerceixen. També se l'ha de diferenciar del tràfic amb finalitats de prostitució forçada.

—Però la demanda és alta. Només amb prostitució voluntària es pot abastir?

—També hi ha explotació en moltes altres indústries. Ningú no s'atreveiria a dir que el problema de l'explotació en la indústria tèxtil és que hi ha demanda de roba. És un argument que només es fa servir amb la prostitució i va en la lògica de qüestionar constantment les

decisiones de les dones. Com més garantia dels drets de les dones que exerceixen la prostitució, més capacitat de control i de lluita contra les màfies. La penalització fa que l'activitat esdevingui clandestina.

—Models abolicionistes com el suec no volen penalitzar les prostitutes, sinó els clients. No seria una alternativa?

—Tots els estudis que s'han fet demostren que criminalitzar el client és criminalitzar indirectament les dones, en la mesura que no deixen d'exercir la prostitució, sinó que l'exerceixen en condicions més dolentes. A Suècia han augmentat les agressions i el tràfic de dones continua. La prostitució s'exerceix en llocs allunyats, com vaixells fora de la costa, on ningú no pot rescatar-les. El nostre model tampoc no és el d'Holanda ni el d'Alemanya, que són fets des de l'òptica empresarial. A Alemanya tenen un carnet de puta, que és una cosa completament estigmatitzadora! Nosaltres volem garantir drets que no hi són perquè no participen en el mercat laboral. Per exemple, necessites un contracte laboral perquè et lloguin un pis. I elles no en tenen.

—Per últim, com encareu el desafiament d'encapçalar aquesta llista, tenint en compte que les propostes de la CUP a Barcelona moltes vegades han estat polèmiques? Recordo notícies com la proposta de retirar l'estàtua de Colom o d'expropiar la catedral...

—No tinc gaire por en aquest sentit perquè a la CUP mai no prenem les decisions sols, la responsabilitat és col·lectiva. Crec que hi ha hagut una voluntat força clara d'estigmatitzar-nos. Aquesta idea de presentar la gent de la CUP com a bojos... Però si us hi pareu a pensar: què no hem aprovat a Colau que hagi fet anar tan malament les coses? Se li ha aprovat una pròrroga pressupostària, el tram, la qüestió de la funerària municipal, el pla del 30% d'habitatge... El relat mediàtic s'ha basat a dir que amb nosaltres no es pot parlar de res, però gràcies a nosaltres s'han aprovat la majoria de decisions determinants d'aquesta legislatura. ■

Com més garantia dels drets de les dones que exerceixen la prostitució, més capacitat de control i de lluita contra les màfies

El relat mediàtic s'ha basat a dir que amb nosaltres no es pot parlar de res

Cartell demanant l'alliberament dels presos polítics. ACN

L'efecte invisibilitzador de la presó preventiva

La dada L'analista de dades Joe Brew fa una anàlisi de la progressiva invisibilització a Twitter dels presos polítics per part dels seus adversaris

JOE BREW

El principi d'immunitat parlamentària és 'una de les garanties parlamentàries més antigues a Europa', d'acord amb el **Consell d'Europa**. El seu objectiu és 'proveir els parlamentaris d'una protecció específica contra les acusacions a les quals estan més exposats que els altres ciutadans', com per exemple, delictes de naturalesa política.

La constitució espanyola és clara sobre la immunitat parlamentària: 'Durant el

seu mandat, els diputats i senadors gaudiran d'immunitat i només podran ser detinguts en cas de delictes flagrants. No podran ser inculcats ni processats sense l'autorització prèvia de la cambra respectiva.'

El Tribunal Suprem espanyol ha defensat prèviament la immunitat com la que 'protegeix contra detencions i processos judicials que puguin desembocar en privació de llibertat, evitant que, per manipulacions polítiques, s'impedeixi al parlamentari d'assistir a les reunions de les cambres i, com a conseqüència d'això, s'alteri indegu-

El principi d'immunitat parlamentària és 'una de les garanties parlamentàries més antigues a Europa'

dament la seva composició i funcionament.'

El Parlament de Catalunya també té regles específiques sobre la immunitat parlamentària: 'Durant el seu mandat, [els membres del parlament] gaudeixen també d'immunitat, en el sentit que no poden ser detinguts si no és en cas de delictes flagrants, així s'evita que puguin ser detinguts per motius polítics encoberts.'

The Economist explica clarament la necessitat d'immunitat parlamentària: 'Els legisladors corren el risc de perseguir delictes basats

Sobiranistes	Unionistes
adacolau	albert_rivera
albanodante76	albiol_xg
carlescampuzano	alejandrotgn
catencomu_podem	alevysoler
cridanacional	carmencalvo_
cupnacional	carrizosacarlos
esquerra_erc	ciudadanoscs
g_pisarello	ciutadanscs
gabrielrufian	espciudadana
jaumeasens	eva_granados
joantarda	inesarrimadas
junqueras	j_zaragoza_
krls	josepborrellf
miriamnoguerasm	meritxell_batet
pablo_iglesias_	miqueliceta
pdemocratacat	pablocasado_
perearagones	ppcatalunya
quimtorraipla	ppopular
robertorrent	psoe
	sanchezcastejon
	santi_abascal
	socialistes_cat
	societatcc
	vox_es
	ximopuig

en motius polítics. Si no es controlés, l'executiu podria arrestar els diputats de l'oposició per tenir més poder i reduir la rendició de comptes a què es deu.' Us sona?

Quan els polítics són en presó preventiva per 'crims polítics' (és a dir, per les lleis que van aprovar, per les opinions que van expressar o pels vots que van emetre), es viola el sistema democràtic de representativitat. En unes altres paraules, la intenció de la immunitat parlamentària és assegurar que la judicialització no es fa servir com a arma política. Assegurar la llibertat dels representants populars no és un privilegi dels polítics sinó més aviat una protecció per als qui els van votar.

El cas dels presos polítics catalans

Nou polítics catalans són actualment en presó preventiva abans del judici per crims de naturalesa política. Set més són a l'exili. Carme Forcadell, la presidenta del Parlament de Catalunya, ha estat acusada de rebel·lió violenta per haver permès debats i votacions; els altres presos –membres del govern català– són encausats per haver aprovat lleis per a permetre un referèndum d'independència suposadament il·legal (segons la llei espanyola).

L'objecte d'aquesta anàlisi no és resoldre si el seu empresonament és una violació del principi d'immunitat parlamentària. Examinarem les conseqüències polítiques del seu empresonament, per veure si tenen relació amb les conseqüències negatives de la judicialització de la política,

la qual es pretén evitar amb la immunitat parlamentària.

La pregunta

La presó preventiva dels polítics catalans ha tingut un efecte 'silenciador'? És a dir, la representativitat política, la rellevància i la seva visibilitat han quedat afectades negativament per l'empresonament abans d'haver estat condemnats per cap delictes.

Mètodes

Fem servir dades de Twitter perquè és una representació fàcilment quantificable de la realitat: la gent que atreu interès en la vida real també n'atreu a Twitter. Examinem piulets sobre deu polític catalans (és a dir, que contenen aquests seus noms):

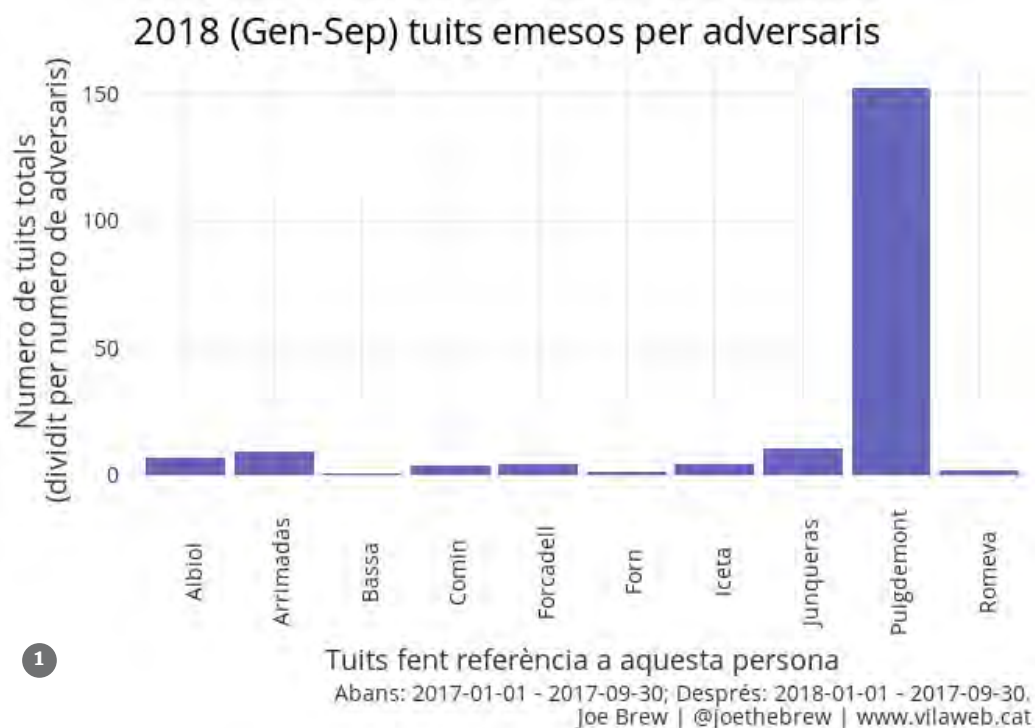
—Cinc presos independentistes (Oriol Junqueras, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Dolors Bassa i Raül Romeva)

—Dos exiliats independentistes (Carles Puigdemont i Toni Comín)

—Tres unionistes lliures (Miquel Iceta, Xavier García Albiol i Inés Arrimadas)

Examinem dos períodes diferents: abans de l'empresonament o del l'exili (els primers nou mesos del 2017) i després (els primers nou mesos del 2018). Amb l'objectiu de tenir una comparació estable, hem tret intencionadament de la mostra els tres mesos de més convulsió política (del l'octubre al desembre del 2017). També hem restringit la nostra anàlisi a períodes idèntics en dos anys per reduir el biaix d'esdeveniments externs (vacances, aniversaris, etc.).

En aquesta anàlisi volem veure si el fet de ser en lliber-

La cosa més interessant no és pas analitzar les diferències absolutes entre polítics sinó els canvis al llarg del temps

tat, a l'exili o a la presó té un impacte diferencial en l'atenció (mesurada amb els piulets sobre el polític en qüestió). Com que els piulets dels aliats poden publicitaris (i, per tant, menys significatius), pararem especial atenció als piulets dels 'adversaris', atès que és la manera més útil de mesurar la rellevància d'una figura política. Els polítics sobre els quals els adversaris piulen sovint són polítics rellevants, mentre que els polítics a qui els adversaris no fan cas no tenen rellevància política.

La nostra mostra recull 701.324 piulets durant els períodes d'*abans* (de gener a setembre de 2017) i *després* (de gener a setembre de 2018) dels següents comptes de Twitter:

Per a aquesta anàlisi, hem definit dos grups per al nostre marc de treball d'adversaris-aliats: 1) els qui són pro-independència o pro-referèndum (PDECat, ERC, Podem, Crida, etc.) i 2) els qui estan en contra d'un referèndum (Cs, PP, PSOE, PSC, SCC). Quan diem 'piulets dels adversaris', volem dir la suma de piulets dels unionistes (si parlem d'un sobiranista) o la suma de piulets dels sobiranistes (si parlem d'un unionista).

Resultats

El gràfic número 1 mostra el nombre de piulets d'adversaris que cadascun dels deu polítics analitzats va rebre els primers nou mesos del 2018 (per adversari). Puigdemont

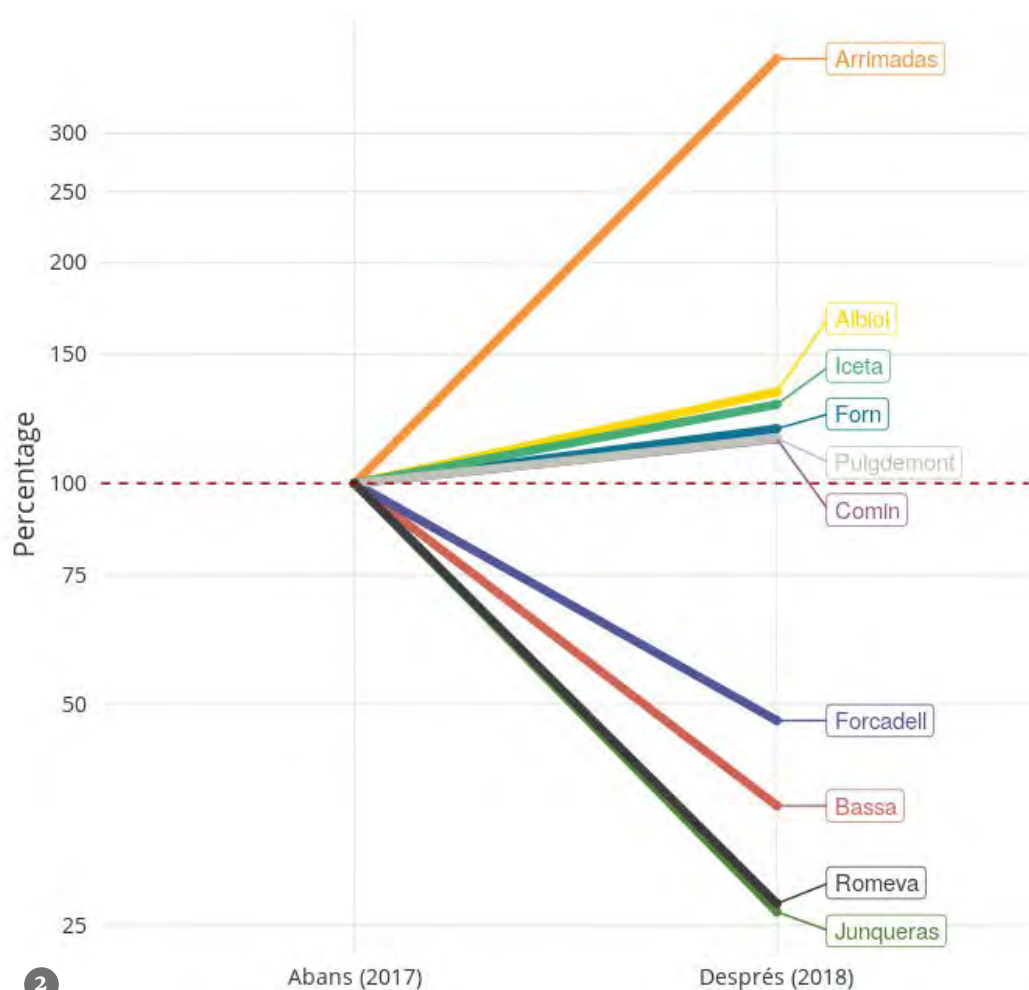
rep molta més atenció dels seus adversaris que no pas la majoria de polítics catalans.

Però ha estat així durant força temps. La cosa més interessant no és pas analitzar les diferències absolutes entre polítics sinó els canvis al llarg del temps.

El gràfic de la pàgina següent mostra el canvi relatiu (en %) en la freqüència de piulets del 2017 al 2018 d'adversaris polítics pels deu polítics en qüestió. 100% és la base del 2017 per a cada polític. Un valor de *després* de més del 100% significa que els adversaris van parlar *més* d'aquesta persona el 2018 que no pas el 2017, mentre que un valor de menys del 100% significa que els adversaris van fer-ne menys cas el 2018.

En la nostra mostra, Arriamadas, Albiol i Iceta són els qui tenen més creixement de l'atenció dels adversaris polítics entre el 2017 i el 2018. Això suggereix que són molt visibles i actius, ja que els seus adversaris es veuen obligats a parlar d'ells. Puigdemont i Comín, malgrat ser de partits que van tenir més vots que el d'Iceta, tenen un creixement menor del 2017 al 2018. Joaquim Forn, tot i ser a la presó, té un creixement modest (però és probablement pel fet que va prendre possessió com a conseller el juliol del 2017).

La dada més sorprenent del gràfic número 2 és la reducció de l'atenció dels adversaris als dirigents empresonats. Forcadell va ser citada en només un 47,5% de piulets dels seus adversaris polítics el 2018 en relació amb el 2017; Bassa, un 36,4%; i Romeva i Junqueras van ser citats en

una ràtio de només el 26% en comparació amb el 2017. En unes altres paraules, els adversaris polítics de Forcadell, Bassa, Romeva i Junqueras no els paren atenció.

Aquest és l'efecte silenciador de la presó. És un efecte parcial en el cas dels exiliats, però extrem en el dels presos. Quan els representants democràtics són lliures de romandre en públic (Iceta i Arrimadas), els seus adversaris es veuen forçats a parlar-ne. Quan són a l'exili, els adversaris només han d'interactuar-hi virtualment, i ho fan amb una freqüència menor.

Però quan els representants democràtics són a la presó no poden comunicar-se lliurement. És el cas de For-

cadell i Junqueras. Els seus adversaris polítics es veuen menys forçats a parlar d'ells, respondre a les seves propostes polítiques, adreçar-s'hi públicament o reconèixer la seva legitimitat com a representants dels qui els van votar. És a dir, que amb el pas del temps són eficaçment invisibilitzats.

Conclusió

Les dades de Twitter mostren que la presó preventiva dels dirigents polítics catalans ha tingut l'efecte d'invisibilitzar-los del discurs públic. Aquesta invisibilització és només parcial, perquè els seus aliats continuen piulant sobre ells en una ràtio elevada. Però, en canvi, els seus

L'efecte invisibilitzador de l'exili també existeix, tot i que en menor mesura

adversaris els han menystingut a bastament des que van ser empresonats.

L'efecte invisibilitzador de l'exili també existeix, tot i que en menor mesura. Comín i Puigdemont han tingut un lleuger increment en l'atenció dels adversaris el 2018 respecte del 2017, però aquest increment va ser menor que el de polítics no-exiliats com Arrimadas, Albiol i Iceta.

Com és que Xavier García Albiol ha tingut un increment tan gran de piulets dels seus adversaris malgrat que el seu partit va perdre el 50% dels vots a les eleccions del 21-D? Com pot ser que el nombre de piulets dels adversaris sobre Miquel Iceta cresqués un 28% entre 2017 i 2018, però

Albiol, Iceta i Arrimadas gaudeixen d'un dret que ha estat negat als seus adversaris polítics: la llibertat

al mateix temps Oriol Junqueras, dirigent d'un partit amb el doble de diputats que el d'Iceta, patís una baixada d'atenció dels seus adversaris d'un 74%? Com pot ser que l'atenció de Carme Forcadell i Dolors Bassa caigués fins a la meitat el 2018 però la d'Inés Arrimadas pugés un 280%?

La resposta és simple: Albiol, Iceta i Arrimadas gaudeixen d'un dret que ha estat negat als seus adversaris polítics: la llibertat.

La llibertat, en aquest cas, no significa només que poden prendre part totalment de vida política, sinó que poden triar a conveniència de no fer cas –o fer-ne menys– als seus rivals polítics (ja que l'exclusió de l'esfera pública dels seus adversaris significa que no tenen recursos per a reclamar atenció). En altres paraules, quan un grup de representants és lliure però un altre no ho

és, significa que un grup de votants està totalment representat i l'altre, no.

Aquí no analitzem si el principi d'immunitat parlamentària va ser violat quan els tribunals espanyols van ordenar l'empresonament dels dirigents catalans. Tanmateix, amb les dades a la mà, és clar que els efectes de la presó són similars als efectes de judicialitzar la política que es pretenen evitar amb el principi d'immunitat parlamentària. Forcadell, Bassa, Romeva i Junqueras, representants amb un ampli suport electoral, han esdevingut en gran part invisibles pels seus adversaris perquè no poden participar en el discurs polític. I encara que els seus aliats els esmentin tot sovint, la naturalesa de les referències ha virat d'una relació de representació a una de simpatia.

La presó preventiva i l'exili forçós de la meitat dels dirigents polítics catalans, aproximadament, és una perversió en l'aritmètica electoral que mina la democràcia representativa. Aquesta anàlisi és una evidència d'aquesta perversió: tot i que els sobiranistes van rebre més vots en les eleccions de 2017, els dirigents unionistes tenen el privilegi de menystenir en gran mesura els seus adversaris empresonats, mentre que els dirigents sobiranistes no tenen més remei que abordar els arguments dels seus rivals unionistes (lliures).

Tant si els tribunals espanyols empresonen els dirigents independentistes per un delicte com si no, el càstig polític ja s'aplica ara en forma de la invisibilització eficaç dels representants democràticament elegits. 📺

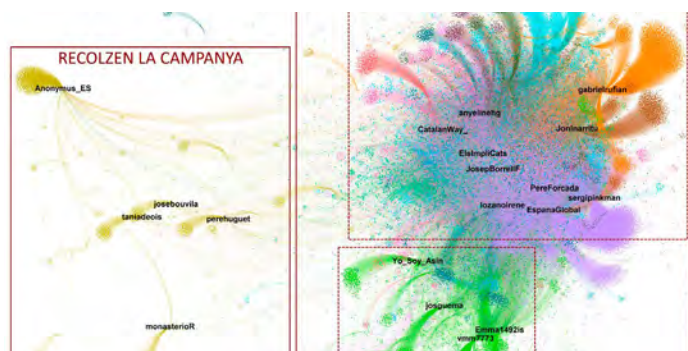
7 DIES

{ La selecció de la setmana { 4-8 de febrer

Dijous 7.

Entre la por i l'esperança escèptica: així viuen els familiars els dies previs al judici

ACDC

Dimecres 6.

Radiografia del fracàs a la xarxa de la campanya del govern espanyol

VW

El dossier amb què Borrell prova d'intoxicar la premsa internacional sobre el judici

Prensa VilaWeb ha accedit als documents que els ambaixadors espanyols envien als principals mitjans internacionals per explicar la seva versió sobre el judici contra el procés

REDACCIÓ

El ministre d'Afers Estrangers espanyol, Josep Borrell, a través dels seus ambaixadors, ha fet arribar a diversos mitjans internacionals un dossier per mirar d'intoxicar la premsa sobre el judici contra el procés independentista. Aquesta voluntat d'influir sobre els mitjans és l'últim episodi de la campanya d'abast internacional per a netejar la imatge d'Espanya. S'afegeix al vet del Tribunal Suprem espanyol a la presència d'observadors internacionals i a la iniciativa de propaganda d'Espanya Global.

El dossier ministerial consta de tres documents en anglès, als quals ha tingut accés VilaWeb. En primer lloc, una guia del judici elaborada pel Consell General del Poder Judicial (CGPJ). En segon lloc, un article esbiaixat i de part del catedràtic de dret penal i membre del consell editorial d'El Mundo Enrique Gimbernat, publicat en aquell diari, en què defensa els càrrecs de rebel·lió i sedició. I en tercer lloc, un document de dades generals en què es justifica el vet d'observadors internacionals al Suprem espanyol.

Aquests documents amaguen la presència dels advocats de Vox al judici com a acusació popular, en un moment en què el creixement d'aquest partit d'extrema dreta a l'estat espanyol ha tingut ressò a la premsa internacional. També confirmen que dos jutges del CGPJ assessoraran els corresponents estrangers que cobreixin el judici a Madrid. Finalment,

confirmen el 12 de febrer com a primer dia de judici, tot i que el document fou enviat abans que el Suprem notifiqués, ahir mateix, que refusava els últims recursos en què les defenses en demanaven l'ajornament.

Amaguen la presència de Vox al Suprem

La guia del judici del CGPJ conté informació diversa sobre el judici, com ara un breu perfil dels set jutges del tribunal; la petició de penes de la fiscalia, l'advocacia general de l'estat i l'acusació popular contra els dotze dirigents independentistes processats; el nom dels advocats de la defensa; i els articles del codi penal espanyol pels quals són acusats de rebel·lió, sedició,

S'afegeix al vet del Tribunal Suprem espanyol a la presència d'observadors internacionals

malversació, desobediència i organització criminal. També explica les fases del judici.

Però el fet més destacat és que amaga la presència de Vox al judici com a acusació popular. 'L'acusació popular serà representada pels advocats Francisco Javier Ortega Smith-Molina i Pedro Fernández Hernández', diu el document, sense especificar que pertanyen a Vox. L'entrada del partit d'extrema dreta al parlament andalús i el creixement que li pronostiquen els sondatges electorals, juntament amb les seves propostes reaccionàries, han

El document que fa de guia del judici. vw

També crida l'atenció que el document enviat assegurí que el judici començarà el 12 de febrer tenint en compte que el Suprem va refusar just ahir la petició de les defenses

estat notícia en diversos mitjans internacionals. **En vista d'això, el CGPJ amaga les sigles de Vox.**

L'article esbiaixat d'El Mundo

Com a document recomanat, el govern espanyol ha fet traduir a l'anglès **un article** d'Enrique Gimbernat, catedràtic de dret penal i membre de consell editorial d'El Mundo, titulat 'Sobre els delictes de rebel·lió i sedició'. Hi justifica les acusacions per aquests delictes contra els presos polítics. És un article esbiaixat i parcial, en què també desacredita els manifestos de catedràtics i professors de dret penal contra la presó provisional i contra aquestes acusacions.

L'autor parla de 'trama colpista' i de 'violència' per a referir-se als acusats i als seus actes. Així mateix, afirma que les sentències han de ser exemplars i no s'han de concedir indults perquè, altrament, 's'envia el missatge que la rebel·lió surt de franc i tindrem a Catalunya, en el futur, un cop d'estat un any sí i un altre també'. Gimbernat també dedica unes línies a calumniar l'independentisme. Tot i que ha estat sempre un moviment pacífic i cívic, el

qualifica d'ultradretà, xenòfob i insolidari amb la resta de l'estat espanyol.

També critica que el govern espanyol no apliqués l'article 155 de la constitució abans. Segons Gimbernat, només tres institucions de l'estat han estat 'al lloc on havien de ser' durant la crisi catalana: la sala penal del Suprem, la fiscalia general de l'estat i la monarquia.

Gimbernat s'ha prodigat força sobre el judici contra el procés. **En aquest text** enviat a la premsa internacional s'esmenta alguns dels seus articles. Però s'amaga el que va publicar-li El Mundo el 16 d'abril. Es titulava '**Alemanya, obligada a lliurar Puigdemont per rebel·lió**'.

Justifiquen el vet als observadors internacionals

L'element més destacat del **document de dades generals** sobre el judici és la justificació del fet que **el Suprem hagi impedit als observadors internacionals** de ser presents a la sala de vistes. Diverses organitzacions, agrupades en el paraigua de l'**International Trial Watch**, havien sol·licitat un espai a la sala, com també **Amnistia Internacional**. Malgrat les crítiques, el govern espanyol

fa pinya amb el tribunal de l'1-O: 'Com és normal en estats democràtics, no és previst el reconeixement o acreditació "d'observadors internacionals". No obstant això, qualsevol qui desitgi "observar" els procediments de primera mà al tribunal podrà fer-ho lliurement', diu el document, que també informa que es retransmetrà en directe per vídeo.

El govern espanyol també confirma que dos jutges del CGPJ 'estaran disponibles per a proporcionar als periodistes aclariments sobre qüestions legals més complexes', cosa que el departament de premsa del Suprem no va voler confirmar a VilaWeb. Els corresponents estrangers també rebran 'un dossier bàsic de premsa' amb informació de l'ordenament jurídic espanyol i les característiques del judici.

També crida l'atenció que el document enviat assegurí que el judici començarà el 12 de febrer tenint en compte que el Suprem **va refusar just ahir** la petició de les defenses de tenir més temps per a preparar l'estratègia. A més, culpa els advocats dels presos polítics de l'endarreriment d'una setmana per les diverses peticions que han fet al tribunal. ■

Els familiars dels presos polítics es fan una fotografia al TGV mentre van a les presons espanyoles. TWITTER

Entre la por i l'esperança escèptica: així viuen els familiars els dies previs al judici

Presos polítics Familiars dels presos polítics expliquen a VilaWeb les seves sensacions abans de començar el judici contra el procés i denuncien les males condicions que han de suportar els homes a Soto del Real

ROGER GRAELLS FONT
JOSEP REXACH FUMANYA

El judici contra el procés que començarà dimarts al Tribunal Suprem espanyol trasbalsarà el país i alterarà la quotidianitat, especialment, dels familiars dels presos polítics. Durant tres mesos intensos els dirigents independentistes es jugaran la llibertat en un terreny de joc advers. Serà un judici polític que, com ja

han denunciat, no tindrà les garanties necessàries.

El trasllat dels presos polítics a presons espanyoles ha implicat un canvi profund en la vida dels familiars dels presoners, obligats una altra vegada a fer 1.400 quilòmetres cada cap de setmana per a poder-los visitar durant quaranta minuts a través d'un vidre. A més del temps, també es complica l'organització – primer cal arribar a Madrid i després desplaçar-se a les presons – i s'hi afegeix el cost

El trasllat dels presos polítics a presons espanyoles ha implicat un canvi profund en la vida dels familiars dels presoners

dels viatges. Per acabar-ho d'adobar, alguns presos com ara Oriol Junqueras, Josep Rull i Jordi Cuixart tenen fills petits.

Com encaren el judici?

Els familiars viuen els dies previs amb una barreja d'esperança escèptica i por. Por per la sentència. I esperança de poder sortir d'una incertesa que s'ha allargat un any: 'La Dolors [Bassa] sempre m'explica que les altres preses resten els dies, i que ella

La germana de Dolors Bassa, Montserrat. ALBERT SALAMÉ

‘Ho faran molt bé i podran explicar-se i acusar-los de tot allò que els fan. És una vergonya això que els fan.’

ho fa a l'inrevés, suma. És que la presó preventiva és una injustícia i és el que m'ha fet més mal en aquest temps', diu Montse Bassa, la seva germana.

Explica a VilaWeb que té ganes que comenci el judici perquè Dolors Bassa pugui explicar-se, però reconeix que tem un judici injust: 'M'ho vull mirar positivament perquè en el cas que la sentència no sigui com esperem, si més no haurem obert les portes a continuar el procés cap a Europa.'

Semblantment s'expressa Meritxell Lluís, la parella de Josep Rull: 'És un sentiment contradictori. Tenim ganes que comenci el judici perquè ells podran explicar-se

i parlar. El nostre advocat ho diu sempre: amb el codi penal a la mà, l'únic resultat és l'absolució. Però hem de ser conscients de com ha anat la instrucció.'

Diana Riba, parella de Raül Romeva, diu que encara el judici amb nerviosisme però amb força. Els familiars dediquen aquests últims dies a mirar de resoldre els problemes amb què es troben els presos –com ara l'endarreriment per a tenir els ordinadors– perquè arribin 'amb el cap ben alt i les millors condicions' al Suprem espanyol.

El nebot de Jordi Cuixart, Pol Leiva, destaca l'orgull que sent la família pel president d'Òmnium: 'La situació és

incòmoda i no és agradable de visitar un familiar a la presó i sentir segons quines declaracions, però això ho contraresta l'orgull gegantí pel meu oncle. És un orgull immens que l'estat jutgi el meu oncle per haver acomplert els seus ideals, que són els de milers de catalans.'

Laura Turull, la filla gran de Jordi Turull, es mostra positiva i reconeix que està nerviosa abans del judici: 'Penso que pot anar bé. També tenim una mica de por perquè els demanen penes molt altes i pot ser que s'acabin de tornar bojos i la sentència sigui descomunal. Però tinc moltes ganes que comenci perquè és importantíssim. Ho faran molt bé i podran explicar-se i acusar-los de tot allò que els fan. És una vergonya això que els fan.'

Bernat Peguerols, marit de Carme Forcadell, més reservat, diu que no està nerviós: 'Estan tancats, no podem fer-hi més. L'única cosa que em preocupa és col·laborar, ajudar en allò que pugui i estar a l'aguait perquè a la Carme no li falti res.'

Més nerviosa es mostra va Neus Bramona, parella d'Oriol Junqueras: 'No sé si ho resistiré', va dir referint-se al seguiment de les sessions fa pocs dies a l'ACN. Pel que fa als fills, va explicar que veuen el seu pare cada quinze dies i que també tenien algun moment de flaqueja: 'L'entorn fa de coixí i els ajuda moltíssim. Però hi ha moments que en parlen i que parlen dels dolents i de Madrid. I també es fa dur', va explicar.

Cap dels familiars amb qui ha parlat VilaWeb no s'estarà a Madrid tots els mesos que

duri el judici. Susanna Barreda, parella de Jordi Sánchez, creu que hi anirà el primer dia i quan el seu marit declarï: 'També vull combinar els dies que em toquin de vis-a-vis amb algun dia de judici, però amb la feina també es fa complicat. Anirem amunt i avall.'

Meritxell Lluís hi anirà al començament, quan declari Rull i a l'al·legat final. 'Després de tot això que hem vist i la injustícia en què hem viscut, no saps com pot acabar. Ho vivim amb aquest neguit. Per una banda, és una oportunitat per als consellers i els Jordis d'explicar-se. Tenim ferma, però també el neguit que no deixa de ser un judici farsa', explica. Leiva rebla: 'Afrontem el judici amb una tranquil·litat d'esperit enorme. Sabem que no han comès cap crim, sabem que representen la voluntat de milers de catalans i el que vam fer l'1-O. Defensaran drets indiscutibles com el de reunió i manifestació.'

Montse Bassa també hi anirà quan declari la seva germana i, sobretot, diu, els primers dies: 'És important

que se'ns vegi per fer costat als presos i que fem de mirall cap a Europa. Per això hi hem de ser, els familiars.' Però de cap manera no vol ser-hi cada dia: 'Seria inaguantable. Em fa molta mandra escoltar les declaracions de certa gent.'

Dos familiars de cada pres podran assistir de públic a cada sessió del judici, però encara no saben on els col·locaran. Bernat Peguerols diu que hi serà els dos primers dies i també quan Forcadell parli, per a donar-li suport. 'És clar, si veig que puc estar a prop seu i puc donar-li corat-

ge, ja veuré què faig. Decidiré sobre la marxa.'

Un trasllat 'esfereïdor'

Les condicions del trasllat a les presons espanyoles, divendres passat, en petits habitacles separats dins el vehicle de la Guàrdia Civil, han estat molt criticades. 'És bastant esfereïdor. Per a qualsevol trasllat, de qualsevol persona, són unes condicions molt indignes. Per les imatges que en vam veure, ens podem fer una idea que és molt asfixiant. Set o vuit hores de trajecte... El trasllat va ser horrible', denuncia Meritxell Lluís, esposa de Josep Rull.

En el cas de les dones, Carme Forcadell i Dolors Bassa, va ser la primera vegada que entraven en aquest vehicle, perquè el trasllat de Madrid a Barcelona l'havien fet amb furgoneta: 'La Dolors em va explicar el trasllat, i és la cosa més inhumana i més dura que m'hauria pogut imaginar mai. Va ser una experiència horrible. Me'n va explicar detalls esgarri-fosos', diu Bassa.

Això sí, si hi ha un avançatge del trasllat són les condicions de la presó d'Alcalá Meco, millor que les catalanes: 'Dins la desgràcia, tenim la tranquil·litat que està en un mòdul de respecte. La Dolors ho ha passat molt malament a les presons catalanes perquè no estan preparades per a acollir dones. És un problema estar a Madrid, però és un alliberament que torni a estar en un mòdul de respecte.'

Riba també assenyala que als presos polítics no els van donar menjar durant les set

'La Dolors em va explicar el trasllat, i és la cosa més inhumana i més dura que m'hauria pogut imaginar mai'

La parella de Josep Rull, Meritxell Lluís. ALBERT SALAMÉ

La parella de Raül Romeva, Diana Riba. ALBERT SALAMÉ

La parella de Jordi Sánchez, Susanna Barreda. ALBERT SALAMÉ

hores del trasllat. Van fer una parada per als conductors del vehicle de la Guàrdia Civil, però els presoners no van poder sortir. A més, explica que quan van arribar a la presó no hi havia el mòdul d'ingressos preparat i que divendres a la tarda no hi havia prou funcionaris. 'Va ser un moment dur perquè els van requisar d'objectes personals fins a fotografies, i fins i tot la revista El Jueves en el cas d'en Raül.

Ahir al final van tornar-la-hi', comenta.

Fred extrem a les presons

'A Soto del Real hi ha una direcció adversa. Quan hi eren els Jordis van posar-nos molts problemes. Per qual-sevol cosa fan un enrenou, com amb els ordinadors. No hi han pogut accedir aquests dies i això vulnera el dret de defensa. Els ho havia autoritzat el Suprem i eren els ma-

teixos que als Lledoners, em sembla escandalós', denuncia Susanna Barreda, parella de Jordi Sánchez. També explica que hi ha un 'contrast brutal' entre la temperatura de la zona de visites i els mòduls dels presoners. Una situació que tant Sánchez com Cuixart ja van patir l'any passat.

Pol Leiva recorda que les males condicions les han de suportar tots els presoners i es pregunta sobre la utilitat de la

presó: 'Les condicions de Soto del Real són les que són. La calefacció no funciona per a ningú, no tan sols per als presos polítics catalans, i les normes són les que són per a tothom. Ens hauríem de preguntar si la presó en si és una eina útil en una societat moderna'.

Blanca Bragulat, muller de Jordi Turull, i Laura Turull, filla de Jordi Turull, han denunciat les condicions amb què es troben els presos polítics a Soto del Real, i posen l'accent en el fred que passen a les cel·les espanyoles. Dues hores de calefacció cada dia en una presó que és als peus de la serra de Guadarrama. 'El meu pare em va explicar que es posen bosses d'aigua calenta a dins del llit, com es feia abans. I ens ha demanat que quan hi anem li portem mitjons i samarretes polars perquè ho passa molt malament', explica Turull.

A més, els primers dies no han pogut disposar dels ordinadors que contenen tota la documentació del judici que necessiten per a preparar la defensa. Als Lledoners, al Mas d'Enric i al Puig de les Basses sí que tenien els ordinadors, autoritzats pel Suprem espanyol. Després de quatre dies de gestions, denúncia pública i insistència, ara la direcció de Soto del Real finalment ha resolt aquest problema. En canvi, la d'Alcalá-Meco no va posar cap traba a Carme Forcadell i Dolors Bassa.

Riba explicava, després de veure'ls novament en una presó espanyola, que els presos estan a punt per a afrontar el judici. 'Hi ha uns mil presoners a Soto a set graus', denuncia a VilaWeb.

Fotografia després de la reunió al palau de Pedralbes de membres dels governs català i espanyol. ACN

Les cinc grans preguntes sobre el canvi de to de Sánchez respecte al relator: Què passa? Comença una negociació?

Negociació Anàlisi sobre les implicacions que tenen els moviments del govern espanyol quan falten pocs dies per al començament del judici i amb el pressupost pendent

VICENT PARTAL

Després d'haver-se sabut que ERC presentarà una esmena a la totalitat del pressupost del govern espanyol –amb la qual cosa, els comptes no es podran aprovar pas– la Moncloa ha fet un gir total i, per primera vegada, ha acceptat un esquema de negociació política amb Catalunya. Però és tot tan sorprenent i embolicat, que hi ha cinc grans interrogants sobre la taula.

1. És creïble, aquesta maniobra, o bé va destinada només a entabanar els partits catalans i mirar d'aprovar el pressupost?

És una possibilitat que no es pot descartar. Pedro Sánchez va dir que el seu govern tiraria endavant fins al 2020 al marge del pressupost, però la derrota parlamentària que es preveu dimarts, si ERC manté l'esmena i el PDECat també en presenta una, seria inapel·lable i el deixaria completament tocat. Per tant, és possible que el president

Si permeten que el pressupost siga debatut, encara el poden tombar més endavant

del govern espanyol prove a la desesperada d'impedir el vot en contra de l'independentisme.

En aquest context, cal entendre que la decisió de permetre la negociació del pressupost i la d'aprovar-lo no han de coincidir necessàriament. Si dimarts els independentistes voten les esmenes a la totalitat, Sánchez es queda sense pressupost. Però si no ho fan i, per tant, permeten que el pressupost siga debatut, encara el poden tombar més endavant.

El president de la Generalitat, Quim Torra. ACN

Si no el tomben dimarts, el pressupost passarà a debat a la comissió corresponent de les corts espanyoles, un debat que previsiblement durarà dos mesos o tres. Passat aquest temps, el pressupost modificat en comissió se sotmetria a votació i aleshores podria ser tombat pels partits independentistes.

La maniobra té a veure, sobretot, amb el fet de salvar un no irreversible dimarts vinent. Els partits polítics catalans hauran de valorar si paga la pena, o no, esperar a veure com es concreta una possible negociació durant els dos mesos vinents abans de votar que no al pressupost.

2. El canvi de to té cap significació política?

Ara per ara, el canvi de to són declaracions i alguns gestos menors. En el context espanyol, es poden considerar

molt significatius però, de moment, només són gestos.

Cal recordar que de la reunió de desembre entre el govern català i l'espanyol va eixir un comunicat conjunt en què s'esmentava 'la seguretat jurídica' i no pas la constitució espanyola com a marc de referència. Aquell va ser un primer gest.

El segon podria ser ara la definició d'una doble taula de negociació: la bilateral entre els dos governs, d'una banda, i la de partits catalans, d'una altra. És important que siguin només els partits catalans que en formen part, no pas els espanyols.

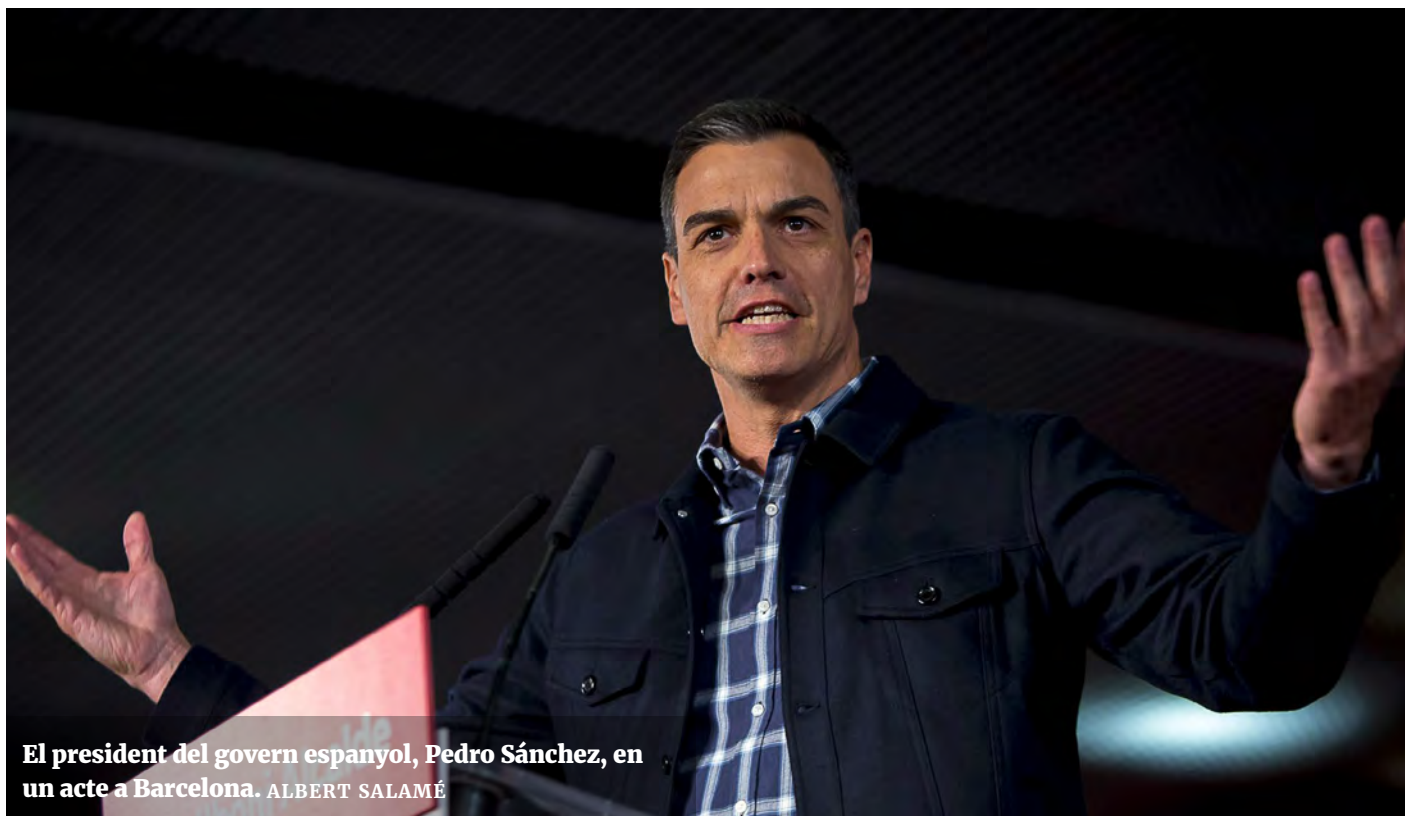
Acordar un relator, un mitjancer o com es vulga anomenar la figura externa que participaria en el debat de la taula de partits, seria un gest molt important, sempre que tingués un caràcter internacional. Seria un senyal que

Políticament parlant, és cert que el canvi de to ja té un cost molt alt i important per al PSOE i el govern espanyol

aniria molt més enllà que no s'ha arribat fins ara i indicaria una voluntat política negociadora clara. Però, de moment, el govern espanyol es nega a aquesta possibilitat.

La pregunta és si podrà haver-hi un acord sobre aquest nom abans de dimarts o si el govern espanyol demanarà als partits independentistes que hi confien a cegues, cosa que no és el mateix ni de bon tros.

Políticament parlant, és cert que el canvi de to ja té un cost molt alt i important per al PSOE i el govern espanyol. En aquest sentit, es fa difícil de pensar que només estiguen pendents que se'ls permeti de tramitar el pressupost, tenint en compte que això tampoc no garanteix que s'aprove al final. Si enganyen els partits independentistes aquesta setmana, d'ací a dos mesos aquests partits votaran que no.

El president del govern espanyol, Pedro Sánchez, en un acte a Barcelona. ALBERT SALAMÉ

3. Què passa amb el judici?

El judici, que precisament començarà dimarts, ho complica tot. Els partits independentistes tenen fins divendres per presentar les esmenes a la totalitat, i després, fins dimarts, per retirar-les. Però les emocions de dimarts seran tan altes que és realment improbable que facen cap gest aquell dia.

Si de debò tot això fos l'inici d'una negociació, si el PSOE hagués entès que no té cap més remei que negociar amb l'independentisme, hi ha gestos evidents en relació amb el judici que el govern espanyol podria fer de seguida. Però també és veritat que tindria una certa lògica negociadora deixar per al final el judici, que és el problema més difícil. No sembla que hagen de fer cap gest en aquest terreny.

4. Per què una doble taula? És un mecanisme habitual en altres negociacions?

Històricament, l'esquema de la doble taula ha estat un mecanisme molt utilitzat arreu del món, i té molta lògica.

El debat polític important es faria a la taula exclusiva-ment catalana, la dels partits, que hauria de dibuixar una eixida del conflicte, fos amb un referèndum acordat o amb una altra fórmula. Per això, el mitjancer seria en aquesta taula. En una taula de partits no hi ha limitacions legals que s'hagen de complir –com, per exemple, el respecte a la constitució.

Si aquesta taula fos capaç de bastir un acord polític a Catalunya, la taula bilateral dels dos governs només hauria d'implementar-lo, cosa que és molt més senzilla. Els dos governs es limitarien a explicar que responen a la

És impossible que ara el govern espanyol diga que està disposat a negociar l'autodeterminació de Catalunya

decisió majoritària de la població catalana.

5. Es pot començar una negociació negant-ne l'objectiu final?

Sí. Passa això, normalment. Ningú no canvia de to de la nit al dia. És impossible que ara el govern espanyol diga que està disposat a negociar l'autodeterminació de Catalunya. Tampoc no se sap si ho està i, probablement, ni ells mateixos no s'apiguen si ho estaran mai. Un procés de negociació política, típicament, comença amb passos petits. La qüestió rellevant, doncs, és si els passos aparentment petits que

hem vist aquestes darreres hores són sincers o bé, contràriament, són interessats. O si són una combinació de totes dues possibilitats.

Siga com siga, els partits independentistes tampoc no ho tenen fàcil. Si cedeixen i accepten de retirar les esmenes a la totalitat del supòsit a canvi de promeses vagues, bona part de la població pot castigar-los políticament. Però, novament, cal tenir en compte que en totes les negociacions importants que hi ha hagut al món, el camí, al principi, ha estat tan estret que semblava intransitable. ■

Radiografia del fracàs a la xarxa de la campanya del govern espanyol

#ThisIsTheRealSpain Aquesta anàlisi demostra que la campanya tan sols ha mobilitzat a la xarxa els adversaris polítics

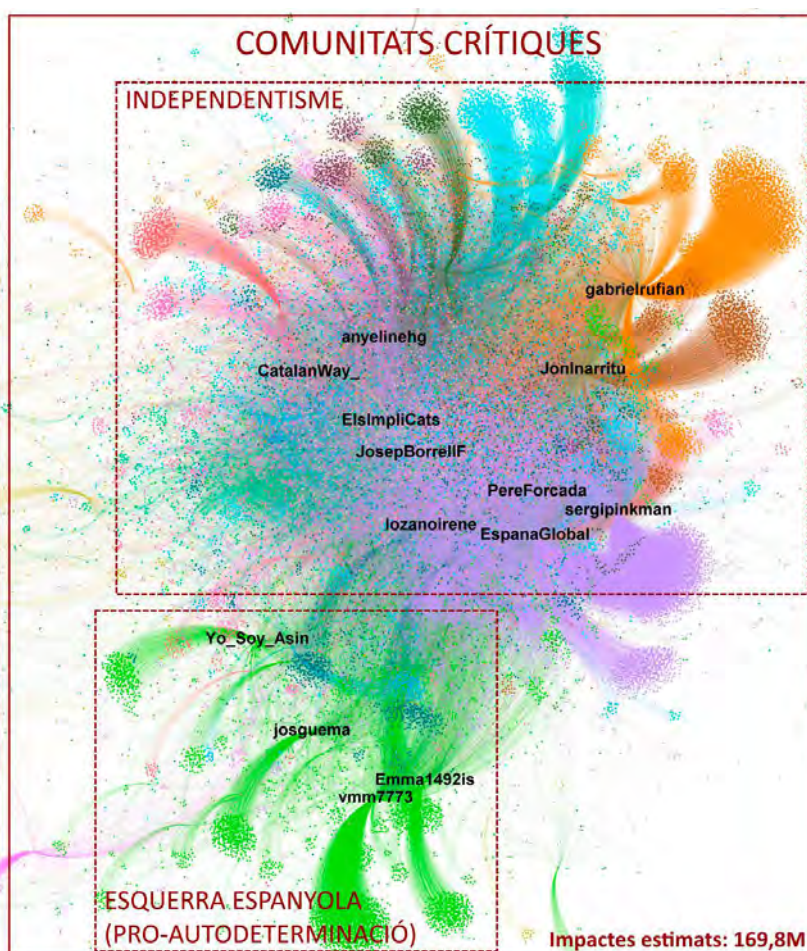
JORDI MORALES I GRAS

Com més va, més habitual és trobar anàlisis de l'activitat a internet que ens serveixen per a entendre algunes dinàmiques que afecten l'anomenat 'món offline', si és que encara existeix en alguna banda com a ens autònom. Bé sigui per a identificar discursos i relats, per a elaborar classificacions de notorietat o per a saber els hàbits comunicatius dels representants públics, analitzar internet –i Twitter particularment– ens pot proporcionar una visió global de tot plegat, que ens serveix per a observar la panoràmica des

d'un punt diferent d'aquells a què solem tenir accés com a mers usuaris.

Una de les tècniques més refinades per a analitzar dades en massa (*big data*, per als amants dels anglicismes) és sens dubte l'anàlisi de xarxes socials, que es pot aplicar en entorns de masses o no, per exemple per a analitzar interaccions socials. Aquesta anàlisi posa el focus en les relacions que estableixen entre si els actors socials, i serveix per a identificar i determinar qüestions com ara quins són els grups o els usuaris més importants en un context comunicatiu. Posem per cas en el context comunicatiu de la campanya #ThisIsTheRealSpain.

#THISISTHEREALSPAIN

A Twitter, l'independentisme i l'esquerra espanyola han engolit el capital comunicatiu de la campanya promoguda per l'estat

És ben evident que un dels objectius principals d'aquesta campanya és influir en l'opinió pública internacional

Contextualitzar #ThisIsTheRealSpain

La primera etiqueta patrocinada pel Ministeri d'Afers Estrangers espanyol (es preveu que n'hi haurà unes quantes, amb la intenció clara i explícita d'influir en l'opinió pública internacional) ha aplegat a Twitter la participació de 38.551 usuaris, que han establert entre si 161.840 interaccions; tot això entre el dijous 31 de gener a la tarda i el diumenge 3 de febrer al matí.

En el següent graf, s'hi han representat les interaccions capturades entre els usuaris. S'hi ha aplicat un algorisme de detecció comunitària que fa possible d'identificar grups o comunitats d'usuaris de Twitter que han format part de les mateixes converses: els colors dels nodes reflecteixen la comunitat de què formen part. Per facilitar la comprensió de la xarxa, hem optat per identificar els actors més prominents (els que han rebut més repulades) i per caracteritzar les comunitats.

Tal com es pot veure, el gran gruix de la conversa (el 94,35% dels usuaris) és acompanyat per sectors socials crítics

amb la campanya, i que o bé formen part d'allò que podem anomenar 'Independentisme' (@sergipinkman, @perforcada, @gabrielrufian... i també el basc @joninarritu) o bé pertanyen a l'eclèctic grup que hem anomenat 'Esquerra espanyola' (@vwm773, @yo_soy_asin...), on hi ha diverses sensibilitats que, de fora de Catalunya estant, denuncien la situació dels presos polítics i l'actitud de l'estat espanyol en aquesta qüestió sensible i en moltes altres, com ara les actituds envers les persones en cerca de refugi o el masclisme incrustat en el sistema judicial.

A Twitter, l'independentisme i l'esquerra espanyola han engolit literalment el capital comunicatiu de la campanya promoguda per l'estat. Fins al punt que usuaris com @josepborrellf, @lizanoirene o fins i tot @espanaglobal no han pogut constituir un clúster propi i autònom, sinó que han estat absorbits en les lògiques comunicatives crítiques amb la campanya i han format part del clúster d'usuaris més gran amb component sobiranista majoritari.

Absència d'activisme antiindependentista

L'abundància i la diversitat de comunitats crítiques amb la campanya, una diversitat que cal entendre com a aliança tàctica en el context comunicatiu que ens ocupa, contrasta amb l'escassetat de missatges favorables a la campanya #ThisIsTheRealSpain. Tan sols un clúster (l'ocre, situat a l'esquerra del gràfic), enormement dispers i fonamentat en repulades a diversos usuaris, prova de capitalitzar el discurs positiu sobre l'etiqueta.

Entre els usuaris més prominents d'aquest grup, es destaquen @josebouvila, candidat del PP a les municipals barcelonines, i el compte @anonyus_es, que, segons l'analista de dades Mariluz Congosto, és un 'perfil fals' i 'mercenari' que tendeix a estimular la propagació de missatges de dreta o extrema dreta mitjançant tècniques de 'spam'.

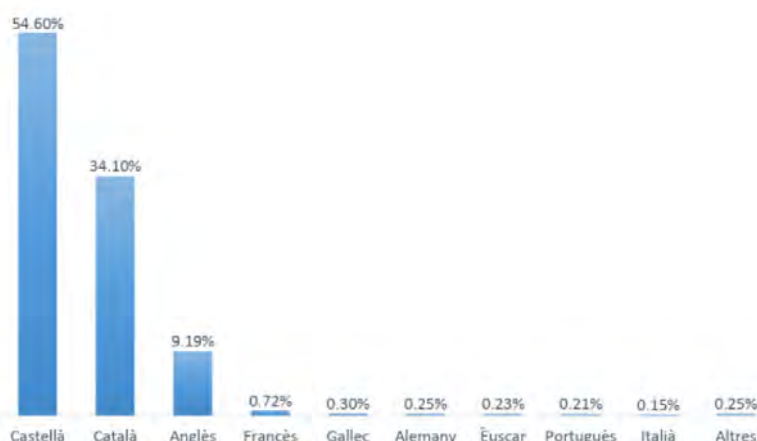
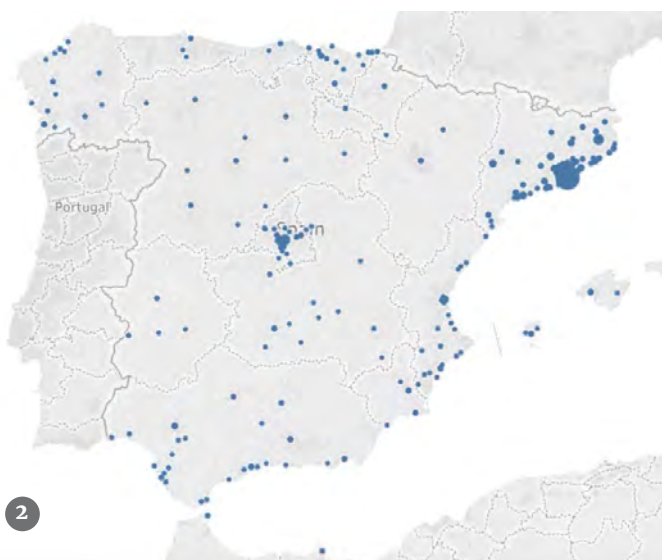
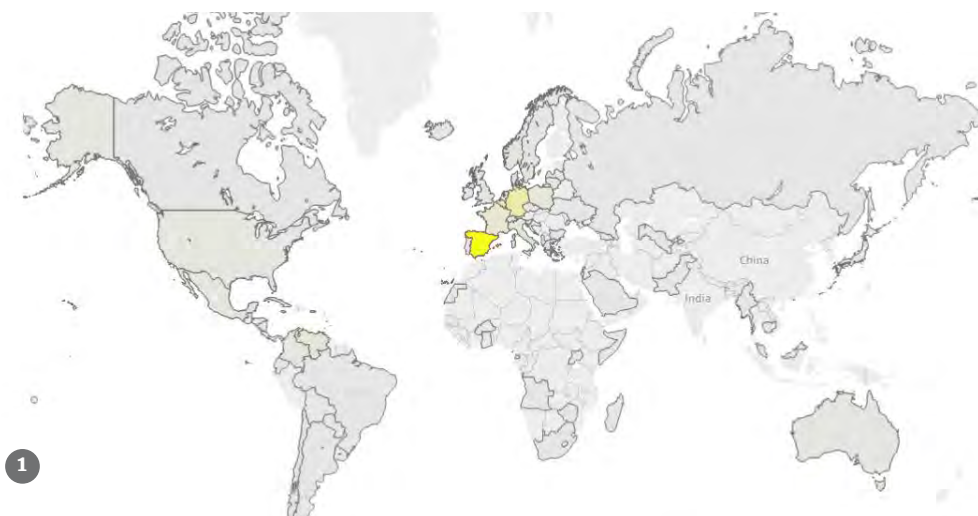
Decididament, l'antiindependentisme no ha volgut presentar-se al convit. Entre les grans absències, s'hi destaquen tots els par-

tits unionistes, però sobretot el PSOE. Ara com ara, fa tot l'efecte que els partits no estan disposats a capitalitzar aquesta campanya ni a provar de 'reconquerir' un hashtag que l'independentisme i l'esquerra espanyola han fet seu amb una gran facilitat i sense trobar-hi resistència.

Poc ressò internacional

És ben evident que un dels objectius principals d'aquesta campanya és influir en l'opinió pública internacional. No és pas una campanya orientada a ambaixadors, representants públics, empresaris o inversors... sinó que pretén arribar a la població en general, transmetent-li una imatge determinada de l'estat espanyol (consolidació democràtica, estabilitat jurídica, independència judicial, etc.). Ara com ara, és ben clar que aquest objectiu no s'ha complert.

Descobrir la situació d'un usuari de Twitter pot ser tota una aventura, perquè no és pas una xarxa amb geolocalització obligatòria. Per fer-ho, hi ha fonamentalment dues estratègies. La primera

és localitzar-los mitjançant l'autoubicació de què disposen. És un mètode amb poca fiabilitat (hom pot dir que és de Cornellà, però també de 'Sant Esteve de les Roures' o de 'Tabàrnia'). La segona,

més exacta però no tan acurada, consisteix a inferir-la segons la llengua de la interfície d'usuari.

Mitjançant el primer mètode, hem pogut estimar l'emplaçament de 15.259

usuaris: el 39,6% del total. Com es pot veure en el mapa següent, uns quants centenars d'usuaris alemanys i belgues han intervingut en la conversa, i unes quantes desenes sembla que des dels

estats britànic, francès i italià. La resta ha piulat a l'estat espanyol, i concretament, a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Mitjançant el segon mètode, arribem a una conclusió molt semblant. La immensa majoria d'usuaris que han participat en la conversa tenen la interfície de Twitter en castellà o en català (conjuntament, el 88,7% de la xarxa). Més llengües de la península Ibèrica, com ara el gallec o l'èuscar, també han entrat en el grup de les deu més usades. De la resta, es destaquen (per sota de l'1% dels casos) el francès, l'alemany, el portuguès i l'italià. El cas de l'anglès pot induir a confusió, perquè és una llengua utilitzada per molta gent de molts indrets: les localitzacions més comunes dels usuaris que tenen la interfície en anglès són, per aquest ordre, 'Catalunya', 'Barcelona', 'República de Catalunya', 'Barcelona, Catalunya' i 'Sant Esteve de les Roures'.

L'etiqueta ha tingut molt poc ressò internacional. Això és ben evident i significa un problema important per als promotors inicials... Però també pot acabar-ho essent per a qui cregui que capitalitzant-lo influeix en la població internacional. Twitter, i les xarxes socials d'internet en general, són alhora un bon termòmetre i un emplaçament privilegiat per a la comunicació política transnacional. Caldrà, doncs, estar atents als moviments de les jornades vinents, marcades per una actualitat amb un potencial internacionalitzador important. ■

Què els pot passar, als exiliats, després del judici contra els presos polítics?

Judici 1-O Analitzem la situació judicial en què es poden trobar els exiliats després d'una sentència condemnatòria contra els presos polítics al Suprem espanyol

Serret, Comín, Puigdemont, Ponsatí i Puig, a Brussel·les. vw

JOSEP CASULLERAS NUALART

Que vinguin, que els esperarem', diu Gonzalo Boye quan li demanes per la possibilitat que emetin noves euroordres contra els exiliats. Els seus advocats donen per fet que quan hi hagi una sentència condemnatòria del Tribunal Suprem espanyol contra els presos polítics que seran jutjats des d'aquest 12 de febrer vinent, aquesta anirà acom-

panyada d'unes noves ordres de detenció europees. Això pot passar aquest estiu, el mes de juny o de juliol. Perquè aquest és el calendari amb què treballa el Suprem: judici vist per a sentència a final d'abril, just a temps que no coincideixi amb la campanya electoral del 26-M, i publicació de la sentència dos o tres mesos després. L'absolució s'albira impossible, tenint en compte el relat inculpatòri, amb aire de sentència anticipada, de tota la fase d'instrucció, i tenint en compte les proves i

testimonis que ha acceptat el tribunal. La incògnita seran els anys de presó de les condemnades que recaiguin sobre els presos. Però també què implicaran aquestes sentències per als exiliats. Què pot passar amb una nova euroordre? Quan podran tornar de l'exili? Què els pot passar si tornen?

D'entrada convé recordar que els exiliats (no incloem ací ni Valtònyc ni Adrià Carrasco, que segueixen procediments judicials diferents) estan processats en una peça separada de la causa contra els

Els exiliats estan processats en una peça separada de la causa contra els dirigents independentistes

Caldrà veure si Espanya emet una ordre internacional de detenció per a Marta Rovira i Anna Gabriel. ACN

dirigents independentistes, però que la justícia espanyola ha renunciat a demanar-ne, de moment, l'extradició, en veient les derrotes patides en diverses jurisdiccions europees. A Alemanya, el Tribunal Superior de Slesvig-Holstein va desestimar l'extradició per rebel·lió de Carles Puigdemont que li demanava el jutge Llarena i només va avalar-la pel delicte de malversació; a Bèlgica, la fiscalia va desestimar l'euroordre contra els consellers Toni Comín, Meritxell Serret i Lluís Puig per un delicte de forma; a Escòcia, la justícia va dilatar el procediment per a decidir si extradita Clara Ponsatí, a qui va deixar en llibertat provisional; i a Suïssa l'estat espanyol ni tan sols va gosar demanar que comencessin els tràmits per a extraditar Marta Rovira i Anna Gabriel. Amb aquest panorama, el juliol de l'any passat el jutge Llarena

La justícia espanyola precisament voldrà aprofitar aquestes condemnes per tornar a provar d'extradir els exiliats

va donar la batalla per perduda i va renunciar a l'extradició de Puigdemont només per malversació i va retirar les euroordres emeses contra els altres exiliats.

Què pot passar amb unes noves euroordres?

Per això la condemna que es pugui sentenciar contra els

presos entrarà en contradicció amb allò que hem vist que fins ara passava en les altres jurisdiccions europees. Però la justícia espanyola precisament voldrà aprofitar aquestes condemnes per tornar a provar d'extradir els exiliats. Si s'emeten noves euroordres de detenció després de les condemnes, només s'hi podrà demanar l'extradició pels delictes pels quals hauran estat condemnats els presos, tant si és rebel·lió, com si és sedició, conspiració per la rebel·lió, malversació, etc. En aquest cas, la justícia del país on es trobin els exiliats –Bèlgica, Alemanya, Escòcia...–, en el moment que arribi l'euroordre, haurà de tornar a començar el procediment per a examinar-la i per a decidir si en concedeix l'extradició. Això en el cas de països de la UE on funciona el sistema de l'euroordre. En el cas de

Suïssa, que no és membre de la UE, caldrà veure si Espanya emet una ordre internacional de detenció per a Marta Rovira i Anna Gabriel; i sobretot si tan sols comença els tràmits per a l'extradició, tenint en compte que l'any passat, tan bon punt el govern suís va advertir públicament que no acceptava extradicions per delictes polítics, l'estat espanyol ni ho van intentar.

El Tribunal Suprem espanyol només podria jutjar els exiliats pels delictes pels quals fossin extradits. De manera que tant podria passar que aconseguís l'extradició per tots els delictes pels quals els persegueix com només per algun. Fou el cas del president Puigdemont, que hauria pogut ser extradit per malversació, però Llarena no ho va voler. I també podria passar que es denegés l'extradició per qualsevol dels delictes per què fossin reclamats.

Què passaria si els exiliats tornessin?

Si fos aquest cas, què els passaria, als exiliats? Si tornessin a l'estat espanyol, serien detinguts i posats a disposició del Suprem perquè fossin acusats, jutjats i (segurament) condemnats. I l'exili podria ser un agreujant? No ho podria ser; perquè la pena aplicada correspon únicament als fets pels quals són jutjats, que són anteriors a l'exili. En cap cas les conductes posteriors poden empitjorar l'entitat del delictes que haguessin comès. I, de fet, en cas que els exiliats fossin jutjats al Suprem, no podrien ser condemnats a penes superiors a les que haguessin estat condemnats els seus companys presos. El tribunal es trobaria condicionat pels fets que hauria declarat provats.

Uns mateixos fets no poden aparèixer i desaparèixer per a un mateix òrgan jurisdiccional. Això condicionaria el que pogués passar a partir d'aleshores.

I en el cas de Puigdemont?

Ara, Puigdemont sí que podria ser condemnat a penes superiors. Vegem el cas d'Oriol Junqueras, que és qui té la petició de pena més alta, perquè li apliquen una modalitat de rebel·lió específica, que és aquella en què s'ha malversat diners públics. En parla l'article 473.2 del codi penal espanyol. A Junqueras no li imputen un delictes de rebel·lió i un de malversació, sinó que li imputen una modalitat agreujada de rebel·lió. I l'interval penal per a aquesta modalitat va de vint-i-cinc anys de presó a trenta. A ell

En cas que els exiliats fossin jutjats al Suprem, no podrien ser condemnats a penes superiors a les que haguessin estat condemnats els seus companys presos

li n'han demanat el mínim: vint-i-cinc anys. Què li podria passar, a Puigdemont? Doncs li poden atribuir un paper encara més destacat, com a president, que el que ha tingut Junqueras, i la petició de pena pot ser més alta, de trenta anys.

Quants anys haurien de passar a l'exili?

Però si la justícia espanyola no n'aconseguís l'extradició ni tornessin a l'estat, en quina situació es trobarien els exiliats? Per a tornar sense ser detinguts, caldria que passessin els anys de prescripció dels delictes pels quals són reclamats. Els delictes de rebel·lió i de sedició prescriuen al cap de vint anys; el de malversació, al cap de deu anys; i el de desobediència, al cap de cinc.

Si Anna Gabriel tornés, la podrien detenir i li podrien imputar càrrecs més greus que els que li atribueixen ara mateix. ACN

Puigdemont sí que podria ser condemnat a penes superiors. ALBERT SALAMÉ

És clar que l'impacte judicial i polític que tindria una condemna d'Estrasburg contra Espanya hauria de fer bellugar les coses

La particularitat del cas d'Anna Gabriel

Aquest darrer cas és el que afecta l'ex-diputada de la CUP Anna Gabriel. Quan es va exiliar, Llarena va emetre una ordre de detenció contra ella dins l'estat espanyol, que continua vigent. Però no en va emetre cap d'internacional. Gabriel és processada per desobediència, que no implica penes de presó, sinó multa i inhabilitació fins a dos anys. Si fos extradida a l'estat espanyol per desobediència, només la podrien jutjar per aquest delictes. Però si no hi hagués un procediment d'extradició i fos ella que es posés a disposició de les autoritats, sí que la podrien acusar per uns altres delictes més greus, per més que hagi estat pro-

cessada per desobediència. És a dir, si Anna Gabriel tornés, la podrien detenir i li podrien imputar càrrecs més greus que els que li atribueixen ara mateix.

I si hi hagués una sentència d'Estrasburg contra Espanya?

Hi ha un factor damunt la taula, que és aquell a què al·ludeixen les defenses dels represaliats repetidament: el Tribunal Europeu dels Drets Humans (TEDH). Què pot passar si els exiliats romanen encara en una situació d'exili i hi ha una resolució del Tribunal d'Estrasburg contra Espanya per la condemna als presos polítics? D'entrada, l'estat espanyol té l'obligació d'aplicar les decisions i la

doctrina d'aquest tribunal. Si Estrasburg digués que han de sortir de la presó, haurien de sortir-ne. L'article 954.3 de la llei d'enjudiciament criminal obliga els tribunals espanyols a revisar les condemnes dels qui han aconseguit una sentència d'Estrasburg contra Espanya.

Les sentències del TEDH afecten la persona que ha impugnat una condemna per vulneració d'algun dels seus drets fonamentals. No hi hauria cap vinculació directa entre una condemna d'aquesta mena contra l'estat espanyol i la situació dels exiliats, perquè els exiliats encara es trobarien en una situació processal prèvia, sense haver exhaurit la via judicial interna espanyola. Però és clar que l'impacte judicial i polític que tindria una condemna d'Estrasburg contra Espanya hauria de fer bellugar les coses. Segons els juristes consultats per VilaWeb, en virtut d'una sentència com aquesta contra Espanya, els exiliats haurien de demanar el sobreseïment de la causa contra ells, de manera que si el cas fos arxivat ja podrien tornar lliurement. O bé que la fiscalia retirés els càrrecs contra ells; això seria a les mans de les autoritats espanyoles. Pels experts consultats, en una situació hipotètica com aquesta, seria inconcebible jurídicament que el Tribunal Suprem espanyol –i més concretament el jutge instructor, Pablo Llarena– no acceptés el sobreseïment; o que la fiscalia no retirés els càrrecs contra els exiliats. 'Això seria un escenari tenebrós', diuen. ■

Teatre 'Qui ets?' al Teatre Lliure

Festivals Hivernacle a Vilafranca del Penedès

Exposicions 'Poètiques de l'emoció' al CaixaFòrum

VilaWeb { Paper > 9-10/2/2019

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Aquest cap de setmana es fa la festa major
d'hivern de Barcelona

FESTES DE SANTA EULÀLIA: CULTURA POPULAR, LLUM I JOVENTUT

El ball de Santa Eulàlia. AB

FESTES DE SANTA EULÀLIA 2019: CULTURA POPULAR, LLUM I JOVENTUT

Festes Aquest cap de setmana es fa la festa major d'hivern de Barcelona

ESTER ESTELA

Es Protocols de l'Àliga, que acaben amb balls a l'interior de l'església del Mar; la primera diada castellera de la temporada o la Processó de les Laies són alguns dels actes més coneguts de les festes de Santa Eulàlia. La festa major d'hivern de Barcelona, que arrenca divendres i dura tot el cap de setmana, es caracteritza pel protagonisme que prenen els actes de cultura popular i tradicional dins la programació. Per això, durant tres dies, se succeeixen els correfocs i les actuacions de gegants, esbarts i castellers. Però més enllà de la cultura popular, Santa Eulàlia també és

la festa dels infants i joves de Barcelona i, aquests darrers anys, s'ha convertit en un referent de la creativitat amb el festival Llum BCN.

Les novetats: la reobertura de El Ingenio, una ruta pels orgues de Ciutat Vella i una diada bastonera

Casualment, totes les novetats de la festa es concentren en la jornada de dissabte. Al matí, es farà per primera vegada la Diada Bastonera. Serà a l'avinguda de la Catedral i hi colles de Barcelona i colles convidades, que mostraran la diversitat i la riquesa d'aquest ball. Enguany, les colles convidades són la Colla Bastonera de Londres, els Bastoners de Gavà, i el Ball de Pastorets de Vilafranca i el de Tarragona.

Dissabte a la tarda es podran fer diverses rutes-concert per a visitar sis dels principals orgues de Ciutat Vella que es van salvar de la guerra i que han estat restaurats aquests darrers anys. Aquesta serà una oportunitat única per a conèixer aquests instruments i escoltar diversos organistes professionals. Així Juan de la Rubia, Josep M. Escalona i Canyet, Bernat Bailbé, Neil Cowley, Héctor París i David Malet explicaran els secrets de cada instrument i oferiran un breu concert als visitants. La ruta inclou els orgues del Palau de la Música, el Palau Güell, la basílica de Sant Just i Pastor, Santa Maria del Mar, la Mercè i la Catedral de Barcelona.

Finalment, El Ingenio, l'emblemàtica botiga i taller d'imatgeria festiva, màgia

El penó de Santa Eulàlia. AB

Les associacions juvenils de Barcelona organitzen la Lali Jove, que es farà dissabte al Moll de la Fusta

i articles de festa fundada el 1838 i que va haver de tancar fa més d'un any, celebra la seva esperada reobertura. I ho farà amb una cercavila de màscares, capgrossos, gegants i altres elements festius anomenada Kamerino de l'Enginy, que evocarà la història del mític establiment del carrer d'en Rauric. Un nou gegant, construït al taller d'El Ingenio aquests mesos i inspirat en els anys trenta, encapçalarà el seguici. L'acompanyarà un dimoni gros i banyut amb forma de capgròs modelat per a l'ocasió.

La Lali Jove, la festa major juvenil i associativa

Les associacions juvenils de Barcelona organitzen la Lali Jove, que es farà dissabte al Moll de la Fusta. S'hi oferiran un munt d'activitats per a infants i joves, com ara tallers i, en fer-se fosc,

concerts. Entre aquests, destaca la potència i barreja de ritmes de Doctor Prats, que encapçalen el cartell, acompanyats per la música d'autor sense complexos de Marcel Lázara i Júlia Arrey, el positivisme musical de Suu, les millors versions d'Angangas i els finalistes del Festival Brot, Beals the Band.

La primera diada castellera de la temporada amb les set colles barcelonines

Després d'uns mesos de descans, la temporada castellera es tornarà a reactivar a Barcelona diumenge al matí a la plaça de Sant Jaume. Serà una diada molt especial perquè hi participaran les set colles que ja té la ciutat: els Castellers de Barcelona, els de Sants, els de la Vila de Gràcia, els de la Sagrada Família, el del Poble-sec, la Colla Jove i els Castellers de Sarrià. A

més, ja fa uns quants anys que funciona la fórmula de fer-la a l'antiga, amb totes les colles aixecant castells alhora. D'aquesta manera s'agilitza la diada, dura menys estona i es pot veure més d'un castell a plaça al mateix temps.

L'exposició: una tria de gegants del Corpus i del Carnaval vinguts de tot el país

Enguany, se celebra el centenari dels Gegants Nous de la Casa de la Caritat, que coincideix amb les celebracions dels 160 anys dels Gegants Vells. Per això són els amfitrions de la mostra 'Gegants de Corpus vs. Gegants de Carnaval' que es pot veure fins diumenge al palau de la Virreina. Hi participen setze peces més vingudes de Castelló, Igualada, Solsona i Montblanc que, com les figures barcelonines, representen gegants d'alguna

La dansa de Santa Eulàlia. AB

Del 15 al 17 de febrer, el festival Llum BCN tornarà a transformar els carrers del Poble Nou en un gran laboratori d'experimentació a l'aire lliure

d'aquestes dues festes. Després d'una setmana exposats, diumenge a la tarda sortiran en cercavila pels carrers de Barcelona i acabaran fent una mostra de balls a la plaça de Sant Jaume.

La festa major d'hivern continua dimarts, diada de Santa Eulàlia

Una vegada finalitzada l'exposició 'Gegants de Corpus vs. Gegants de Carnaval', entre dilluns i dimarts es podrà veure al mateix palau de la Virreina l'exposició 'Laies, les gegantes'. Està formada per les gegantes del districte de Ciutat Vella i té per objectiu reivindicar santa Eulàlia com a patrona de Barcelona i retre homenatge a totes les barcelonines. Aquest acte és preàmbul de les activitats que es faran dimarts, el dia de Santa Eulàlia. Tot i que no és festiu, durant la jornada es fan dues activitats molt emblemàtiques.

La primera és la cerimònia de col·locació del penó, l'acte més antic de les festes. I l'altra és la Passejada de les Laies, una cercavila on només participen gegantes.

I el cap de setmana vinent, el festival Llum BCN

Del 15 al 17 de febrer, el festival Llum BCN tornarà a transformar els carrers del Poble Nou en un gran laboratori d'experimentació a l'aire lliure que pren la llum com a mitjà creatiu. I ho farà de la mà d'artistes, dissenyadors i arquitectes d'arreu. Per una banda, hi haurà 15 instal·lacions creades per l'alumnat de les escoles d'art, disseny, il·luminació i arquitectura de Barcelona. I per una altra, hi haurà 26 propostes i instal·lacions professionals.

Una d'aquestes és 'Emergències', del fotògraf Manolo Laguillo. Vol evocar el passat industrial del barri amb una

proposta que il·luminarà les escales d'emergència més emblemàtiques del Poble Nou. També hi haurà 'Làser', de l'Estudi Antoni Arola, que marcarà amb tres feixos de llum continuada un itinerari pels principals carrers de Llum BCN. Entre les propostes professionals, també hi ha artistes de prestigi internacional, com ara Rafael Lozano-Hemmer i Daniel Canogar i pioners de les noves eines digitals, com ara Kyle McDonald i Joanie Lemercier.

Pel que fa a espais, n'hi haurà gairebé cinquanta que es transformaran amb tota mena d'instal·lacions lumíniques. Entre els nous indrets que s'incorporen al mapa hi ha els Encants, la plaça Dolors Piera i la Fundació Mies van der Rohe. Aquesta darrera, tot i no ser al Poble Nou, també s'ha unit al programa del festival Llum BCN 2019.

CAIXAFÒRUM REIVINDICA L'ART CONTEMPORANI QUE COMMOU AMB L'EXPOSICIÓ 'POÈTIQUES DE L'EMOCIÓ'

Exposicions La mostra aprofundeix en com l'art ha incorporat les emocions al llarg de la història

L'exposició és un projecte de la jove comissària Érika Goyarrola en què rescata la capacitat de l'art de commoure. CF

REDACCIÓ

El CaixaFòrum de Barcelona acaba d'inaugurar l'exposició 'Poètiques de l'emoció', una mostra amb què vol ressaltar la capacitat de commoure que té l'art contemporani més enllà del tarannà autoreflexiu i racional. L'exposició és un projecte de la jove comissària Érika Goyarrola en què rescata la capacitat de l'art de commoure, fer-nos sentir i patir, amb obres contemporànies en diàleg amb peces d'èpoques anteriors. Miró, Perejaume, Bill Viola, Colita, Juli González i Bas Jan Ader són alguns dels artistes representats.

L'objectiu és ressaltar la capacitat de commoure que té l'art contemporani. 'Aquests darrers anys, l'art contemporani ha anat deixant la qualitat de commoure i s'ha fixat més en idees i conceptes, però a l'exposició hi ha moltes peces contemporànies que busquen exactament el contrari, tornar a la tradició de l'art amb capacitat de commoure', raona Gaoyarrola sobre l'ànim amb què ha escollit les obres exposades.

Però l'exposició també aprofundeix en la manera com l'art ha incorporat les emocions al seu discurs al llarg de la història, i fa èmfasi en diverses representacions d'art religiós. L'esforç del comissariat ha estat 'buscar peces del

segle XX on és més difícil trobar obres que ressaltin l'emoció, en combinació amb exemples d'art, religió o altres, previs al segle XX i que estiguessin lligats o destaquessin gestos o moviments que s'han repetit al llarg de la història de l'art.'

L'exposició es divideix en tres àmbits que presenten tres formes diferents en què l'emoció s'ha mostrat en la història de l'art. El primer, aprofundeix en l'emoció del subjecte a partir de la representació expressiva dels personatges protagonistes i combina peces contemporànies i art religiós. S'hi pot trobar iconografia religiosa, com ara *Davallament de la Creu*, de l'any 1500, al costat del dramatisme del vídeo de Bill Viola *The Silent Sea* (2002).

El segon, presenta un conjunt de peces on l'emoció s'expressa de manera metafòrica, amb la translació de l'estat anímic de l'artista a l'objecte representat, el paisatge o l'arquitectura. Aquí, hi figuren *Paisatge 17* (1985), de Perejaume, els relleus de bronze de Günther Förg o un gran llenç amb l'embadaliment de Joaquim Mir davant els penya-segats de Mallorca.

I el tercer àmbit analitza la manera com l'art s'apropia de l'emoció en el món social, des de la festa i les celebracions populars fins als moviments socials i la política. En aquesta sala destaquen el gran *Maig 1968* de Joan Miró, fotografies de Colita que mostren l'exaltació col·lectiva i *El crit de la Montserrat*, obra amb què Juli González reflectia el sentiment d'impotència per la repressió de la guerra del 36-39. ■

MISHIMA | THE NEW RAEMON, CAPS DE CARTELL DEL FESTIVAL HIVERNACLE

Festivals Al cor de l'hivern, Vilafranca del Penedès organitza un festival de tres dies

Dissabte serà el torn de Mishima, que viuen un 2019 molt especial perquè la formació encapçalada per David Carabén celebra vint anys.

ACN

REDACCIÓ

Encara falten uns quants mesos perquè la temporada de festivals arribi al punt àlgid, però a Vilafranca del Penedès no poden esperar més i aquest cap de setmana hi fan el festival Hivernacle. Un festival de petit format que dura tres dies i es fa gairebé tot en espais interiors. Va néixer ara fa cinc anys i, amb el pas del temps, ha aconseguit de convertir Vilafranca en

una de les capitals musicals d'hivern del país.

El festival arrenca divendres amb un concert de The New Raemon. Serà a l'Auditori de Vilafranca i el músic hi presentarà el temes de l'últim disc, *Una cançió de cuna entre tempestades*. En aquesta mateixa vetllada, també hi actuarà Xavier Calvet, l'incombustible líder de la banda de punk-rock Bullitt, que presenta el primer treball en solitari. Finalment, la jornada es clourà a ritme de la música enllaunada del duet Machinda Djs.

Dissabte serà el torn de Mishima, que viuen un 2019 molt especial perquè la formació encapçalada per David Carabén celebra vint anys. Com a teloner tindran The Bird Yellow, el projecte del jove músic Gerard Vidal Barrena, que destaca per la seva veu i les seves referències en la música independent anglosaxona. Per últim, Davy Lyons tancarà diumenge l'Hivernacle amb un concert al claustre de Sant Francesc. És un cantautor irlandès establert a Barcelona que acaba de presentar el seu primer disc, un barreja ritmes tradicionals i modernitat.

MÀRIUS SERRA IRROMP AL TEATRE AMB 'QUI ETS?', LA HISTÒRIA DEL SEU FILL AMB PARÀLISI CÈREBRAL

Teatre Joan Arqué dirigeix l'adaptació teatral de 'Quiet', deu anys després de la publicació del llibre

REDACCIÓ

Màrius Serra arriba al Teatre Lliure amb l'adaptació de *Quiet*, el llibre més personal i vital de la seva carrera que enguany fa deu anys que es va publicar. L'obra, que es titula *Qui ets?*, explica les vivències i peripècies que Serra va viure al costat del seu fill Llullu, nascut amb paràlisi cerebral.

Joan Arqué dirigeix aquest espectacle, que s'acaba d'estrenar a l'Espai Lliure de Montjuïc. Judit Farrés, Roger Julià i Òscar Muñoz es posen en la pell del mateix personatge, però cada intèrpret aporta una perspectiva diferent d'aquest alter ego de Màrius Serra. 'Hem volgut donar-li una visió polièdrica, perquè tal com es plasma al llibre, segons les circumstàncies, una sola persona en pot ser moltes alhora', explica el director del muntatge.

L'argument de la peça és el procés pel qual uns pares que tenen un fill que no progressa adequadament canvien la seva mirada sobre ell i sobre el món, explica Màrius Serra. Primer va ser el llibre, després van venir les lectures en veu alta d'aquest llibre i ara, finalment, arriba el relat teatralitzat. De fet, ha estat el mateix autor qui s'ha encarregat de l'adaptació teatral. La història es vehicula mitjançant situacions, que, segons Serra, més que no pas anècdotes, són categories amb una mirada social.

L'argument de la peça és el procés pel qual uns pares que tenen un fill que no progressa adequadament canvien la seva mirada sobre ell i sobre el món. CRISTINA CLARAMUNT

El muntatge teatral ha transformat el títol original del llibre, *Quiet*, per *Qui ets?*, amb la voluntat d'interpel·lar l'espectador. 'El títol no és un mer joc de paraules, sinó la constatació que moltes vegades la vivència al costat d'un ésser diferent, com era en Llullu, actua de mirall davant tots els qui l'envolten', explica l'escriptor.

Malgrat la duresa que pugui tenir la història, Arqué subratlla que no és cap drama, sinó una obra que aporta llum. En aquesta línia, Serra explica que tant el llibre com l'adaptació teatral tenen un to marcat pel contrast. S'hi parla d'aspectes tan contradictoris com complementaris, com ara el dolor i la joia, el dolor i el plaer i la llum i la foscor. **U**

Margot Robbie és la reina Elisabet I al film 'Mary Queen of Scots'. ACN

LA VIDA DE LA REINA MARIA D'ESCÒCIA IRROMP ALS CINEMES AMB SAOIRSE RONAN I MARGOT ROBBIE

Seguint en la línia de films protagonitzats per reines britàniques, aquest cap de setmana s'estrena Mary Queen of Scots. Protagonitzat per les actrius nominades als Oscar Saoirse Ronan i Margot Robbie, el film versa sobre la tràgica vida d'aquesta reina que va viure al segle XVI. Altres estrenes destacades de la setmana són White Boy Rick, protagonitzada per Jennifer Jason Leigh i Matthew McConaughey, i la darrera comèdia romàntica de Jennifer López, Second Act. Des de França arriba la comèdia Au bout des doigts amb els populars Kristin Scott Thomas i Lambert Wilson, i Alemanya presenta la cinta de ciència ficció High Life protagonitzada per Robert Pattison. I en català s'estrena la segona part del film Lego, que narra noves aventures de les famoses joguines, ara convertides en personatges de ficció.

Mary Queen of Scots

María reina de Escocia

Josie Rourke. Intèrprets: Margot Robbie, Saoirse Ronan, Gemma Chan; David Tennant, Guy Pearce, Jack Lowden. Gènere: Drama.

Maria Stuart va ser proclamada reina d'Escòcia l'any 1542, amb només nou mesos. Més tard va ser aspirant al tron d'Anglaterra i va ordinar un complot per assassinar a la sobirana del moment, Isabel I. Per això va ser empresonada durant molts anys i finalment l'any 1587 va ser decapitada.

White Boy Rick

Direcció: Yann Demange. Intèrprets: Jennifer Jason Leigh, Bel Powley, Angela Cole; Matthew McConaughey, Eddie Marsan, Bruce Dern. Gènere: Drama.

Detroit, dècada de 1980. En ple auge de l'epidèmia del crack, un adolescent de classe treballadora anomenat Rick Wershe Jr es converteix en informant encobert de la policia. Més tard, quan és detingut per traficar amb drogues, acaba sent abandonat pels seus protectors i condemnat a cadena perpètua. Basada en fets reals.

Lego, la pel·lícula 2

The LEGO Movie: The Second Part

Direcció: Mike Mitchell i Trisha Gum. Gènere: Animació.

Tornen els personatges de la marca Lego en una nova aventura, on hauran de reunir forces per lliurar una batalla que els portarà a explorar mons desconeguts. En català.

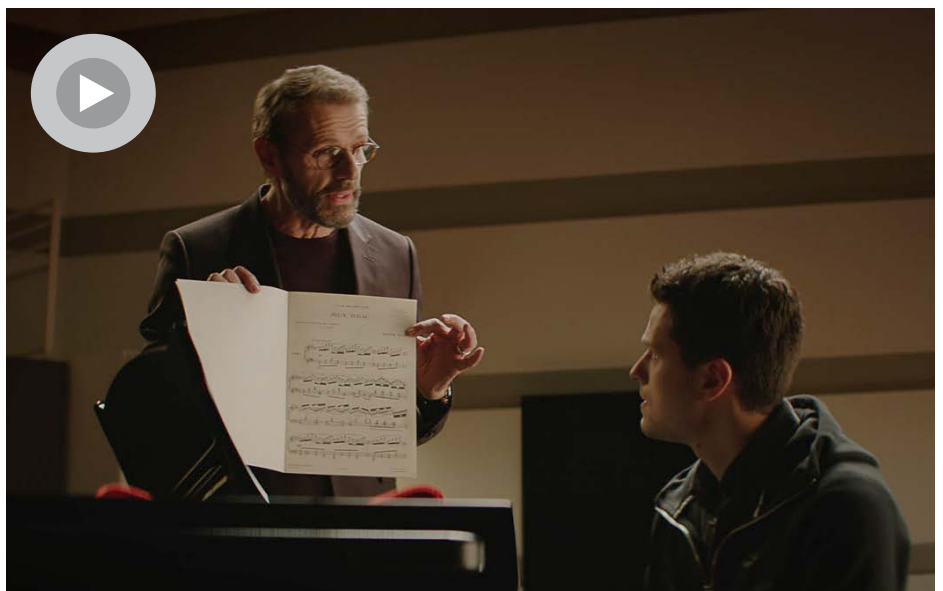

Au bout des doigts

La classe de piano

Direcció: Ludovic Bernard. Intèrprets: Kristin Scott Thomas, Karidja Touré, Vanessa David; Lambert Wilson, Jules Benchetrit, André Marcon. Gènere: Comèdia.

Pierre, el director del Conservatori de Música de París, descobreix el talent en el piano del jove Mathieu. Un dia el jove acaba empresonat per un furt menor i Pierre aconsegueix alliberar-lo a canvi que faci serveis comunitaris al Conservatori. En realitat, però, el seu propòsit és que participi en la competició nacional de piano.

Els grans clàssics de les literatures orientals tenen una senzillesa i una mena de sensibilitat a les quals, encara que siguem lectors empedreïts, no solem estar gaire avesats a casa nostra

Jordi Raventós

LA LITERATURA, DE TANT EN TANT, VE D'ORIENT

Adesiara publica 'Pantxatantra', traduït del sànscrit per Àlex Ruiz Falqués
· L'editor Jordi Raventós ens parla d'aquest clàssic de la literatura índia

REDACCIÓ

Us oferim un fragment de *Pantxatantra*, de Vixnuxarmà. És un nou títol de l'editorial Adesiara. *Pantxatantra* és l'obra més universal de la literatura índia i un dels grans clàssics de tots els temps. Conté cinc tractats sobre l'art del bon govern, a partir del gènere de la fàula.

L'editor d'Adesiara, Jordi Raventós, escriu:

«Sempre he pensat que els grans clàssics de les literatures orientals tenen una senzillesa i una mena de sensibilitat a les quals, encara que siguem lectors empedreïts, no solem estar gaire avesats a casa nostra. Són llibres que sovint ens enlluernen o, com a mínim, ens sorprenen gratament; són llibres que poden

arribar a canviar-nos la vida tal com van canviar la vida de l'excels Goethe, el qual va deixar escrit que *El núvol missatger*, el meravellós poema de Kalidasa, havia marcat un abans i un després en la seva producció poètica.

Gràcies a Àlex Ruiz Falqués, traductor i estudiós del sànscrit i del pali (la 'llengua canònica del budisme primitiu') que ja va traduir per a Adesiara (2013) l'esmentat poema de Kalidasa, ens arriba ara el *Pantxatantra* o *Cinc tractats sobre l'art del bon govern*, una de les obres més universals de la literatura índia. Atribuït al braham Vixnuxarmà i datat als primers segles de l'era cristiana, aquest llibre és considerat l'iniciador del gènere de la fàula a l'Índia i ha tingut al llarg de la història il·lustres epígons.

L'obra és un recull d'històries en cinc llibres o tractats, cadascun dels quals versa sobre un tema concret: 'Divisió dels amics', 'Obtenció dels amics', 'Corbs contra òlibes', 'Perdre allò que s'ha guanyat' i 'Actuar sense examinar les circumstàncies'. Són, com es pot intuir fàcilment, qüestions ben vigents i alhora eternes, atès que, com afirma el traductor en la introducció que encapçala el volum, les històries del *Pantxatantra* 'proporcionen tot el saber mundà per tal d'assolir les tres finalitats de l'ésser humà en aquesta vida: profit i guany materials (*artha*), plaer i benestar físic i mental (*kāma*) i mèrit o virtut moral (*dharma*)'. Sens dubte, és una lectura amena i deliciosa, perquè la literatura, de tant en tant, ve d'Orient.»

RAVIOLIS DE VERDURES AMB VERDURETES I SALSA DE FORMATGE

Una recepta fàcil i gustosa del receptari de
Neus Cuscó

Ingredients

(per a 4 persones)

- 2 paquets de raviolis de verdures
- 1 carabassó petit
- 2 pastanagues petites
- 200 g d'estirabecs
- 100 g de formatge cremós
- 1 got petit de llet
- 2 alls
- pebre negre
- oli, sal, julivert i cibulet

NEUS CUSCÓ

Bullim els raviolis frescs amb aigua abundant i sal, de tres a quatre minuts. Els escorrem amb compte.

En una paella amb oli sofregim els alls picats, amb una mica de julivert també picat. Hi afegim la crema de formatge a la paella, l'aixafem i la diluïm amb una mica de llet. La salpebrem.

Mentrestant, hem cuit les verdures al vapor uns sis minuts, tallades a bastonets petits.

Muntem el plat: sis raviolis per cap, a un costat les verdures al vapor i per sobre la salsa de formatge.

La negativa del govern espanyol a parlar d'autodeterminació trenca el diàleg

El Fòrum Cívic i Social es convocarà la primavera del 2020

Les interioritats de l'escandalós silenci de Ciutadans amb Jenn Díaz

Un mort i vuit ferits pel xoc entre dos trens entre Manresa i Sant Vicenç de Castellet

Els exiliats engeguen una campanya internacional de denúncia contra el judici